

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bilgin Adalı

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

Serüven

HEYECANLI KİTAPLAR

ATLANTİS'İN ÇOCUKLARI 2

YAŞ

9

10

11

+

Bilgin Adalı

ATLANTİS'İN
ÇOCUKLARI 22020
YILI

Dünya için el ele

Tekin ve arkadaşları doğaya, hayvanlara ve insanlara karşı yapılan haksızlıkları mücadele etmeyi sürdürüyor. Çevre Kardeşliği Takımı'na yeni bir üye de katılıyor.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
8.00 TL

SBN 978-975-1

5 789710 7

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yayın Koordinatörü: Ipek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Recep Eren

Kapak Baskı: Azra Matbaası;
Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar
Sitesi D Blok Kat: 3 No: 3/2
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası;
Sertifika No: 19039
Adres: Litros Yolu
2. Matbaacılar Sitesi
2 NF 4/8 Topkapı, İstanbul

1. Basım: 2000 adet, Ocak 2014

ISBN 978-975-07-1802-1

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2014

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa
alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım,
Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

.....

Bilgin Adalı (1944-2012)

İlk büyük yolculuğumu Ay'a yaptım. Jules Verne'in "Ay'a Yolculuk" kitabıyla. "İki Çocuğun Devriâlemi" kitabını okuyarak tüm dünyayı dolaşıp serüveninden serüvene koştuğumda, beşinci sınıftaydım. Kitapların evreninde unutulmaz geziler yaparken bir de baktım büyümüşüm. Bu kez gerçek yolculuklara çıktım. Yurdumuzun hemen her yanını, dünyamızın da yarısını dolaştım. Bir gün canım sıkıldı hep günümüzde yaşamaktan. "Zaman Bisikleti" ile zaman içinde yolculuğa çıktım. Sonra da gördüklerimi oturup yazdım. Bir sürü kitabım oldu.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

ALEV KIZ ANINNA (Aninna'nın Serüvenleri 1), BÜYÜK GÖÇ (Aninna'nın Serüvenleri 2), ATLANTİSİN ÇOCUKLARI 1, DÜNYAMIZIN İLK ŞAFAĞI (Çatalhöyük Öyküleri 1), ATEŞİN ÇOCUKLARI (Çatalhöyük Öyküleri 2), BOLLUK VE SAVAŞ (Çatalhöyük Öyküleri 3), ZAMAN BİSİKLETİ (Zaman Bisikleti 1), GEÇMİŞTEN GELEN KONUKLAR (Zaman Bisikleti 2), ZAMANDA KAZA (Zaman Bisikleti 3), BİZİM SOKAKTA ŞENLİK VAR, GENLERİN ŞİFRESİ, GEZGİN, GÜNEŞİ ARAYAN ÇOCUK, HAYVANLARIN ABC'Sİ, KARİYE HAZİNESİ, KRALIN ADALETİ, MEZAR SOYGUNCULARI, SÜMBÜLLÜ KOŞK, UZAYLILAR GELİYOR, ZAMANA AÇILAN KAPI

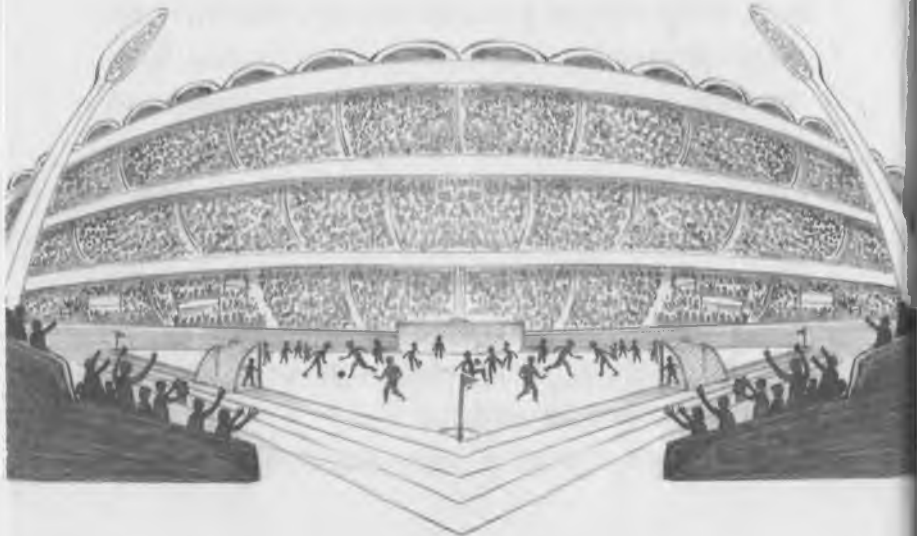
Atlantis'te Tatil

Atlantis'te geçirdikleri bir haftalık tatil, rüya gibi gelmişti Çevre Kardeşliği Takımı'na. İlk gün, Atlantisli çocuklarla tanışıp arkadaşlıklar kurmuşlardı. İkinci gün, yanlarında getirdikleri yiyeceklerin bayatlamadan yenmesi için Atalan Ormanı'nda pikniğe gitmişlerdi. Beş kafadarın getirdiği köfteleri, dolmaları, börekleri pek sevmiştii Atlantisli çocuklar. Aslıhan, kalan son kutu ayranı kimsenin içmesine izin vermemişti. Atamya Dede'ye onunla süttten yoğurt, yoğurttan ayran yapmayı öğretmişti. Atamya, bayılmıştı bu işe.

Çocuklar, Atlantis'in her tarafını hayranlıkla gezmişler, özellikle binlerce yıllık eserlerin sergilendiği büyük müzede çok ilginç şeyler görmüş, bir sürü yeni bilgi edinmişlerdi. Ama hepsinin de en çok sevdiği şey, Atlantis futbolu olmuştu.

Bildiğimiz futboldan epeyce değişikti bu oyun.

Üçgen bir sahada, sarı, kırmızı ve mavi formalı; biri kaleci, yedişer kişilik üç takım arasında oynanıyordu. Üç kale ile sarı, kırmızı ve mavi renkli üç top vardı. Her takım, kendi topunu rakip kalelerden birine sokmaya çalışıyordu. Oyunun kuralları, başlangıçta bizimkilere bir parça karışık gelmişti. Örneğin kaleinize gelen bir topu uzaklaştırmak isterken öteki iki takımdan birinin kalesine gol attınız. Top hangi renkteyse o takım sayı kazanıyordu. Yani sizin takıma yararı değil, zararı oluyordu bu golün. Ama çabucak alıştılar oyuna. Okul ve mahalle takımının aslarından olan Tekin, Emre ve Barış, kısa sürede öğrendiler oyunun inceliklerini. Elif iyi bir koşucuydu. O da hızıyla üstünlük sağlıyordu. İçlerinde en başarılı olan Aslıhan'dı. İyi bir voleybolcu olan Aslıhan, bir panter

gibi koruyordu takımlarının kalesini.

Mavi forma giyen bizimkiler, ilk maçı kaybettiler. Ama ertesi gün yapılan maçı iki sayı farkla kazandılar.

Çok sevdikleri bir başka şey de Atlantis'in ilginç meyvelerinden biri olan balkavundu. İri bir şeftali büyüklüğündeydi balkavunun meyvesi. Üstüne bir pipet batırılıp kutudan meyve suyu içer gibi içiliyordu. Bal-lı, antepfıstıklı kavun gibi bir tadı vardı. Elif, hemen bu güzel meyvenin tohumlarından aldı. Tohumları evlerinin önündeki bahçeye ekip bu güzel meyveden yetiştirmeye çalışacaktı.

Emre, Atlantis futbolunu okuldaki arkadaşlarına öğretmek için üç renkli toptan birer tanesini, yeryüzüne götürmeye karar verdi.

Aslıhan, Tekin'i bir koşu yukarıya, yeryüzüne çıkıp bakkaldan peynir mayası almaya zorladı. Sonunda, boş bir zamanında gidip Aslıhan'ın istediği mayayı getirdi Tekin. Aslıhan, Atamya'ya sütün peynir yapmayı öğretti. Atamya da ona sütün içine bir kaşık bal, bir çay kaşığı tarçın koyarak baş ağrısına ağrı kesicilerden bile daha iyi gelen bir şurup yapmayı... Bu, Aslıhan'ın sık sık başı ağrıyan annesine çok yararlı olacaktı. Barış ve Emre, uçan koltuk ve uçan balonları daha iyi kullanmayı öğrendiler. Onlar da Atlantisli arkadaşlarına basketbol oynamayı öğrettiler.

Atlantisli çocuklarla dostlukları geliştikçe hepsi birbirini daha çok sevdi. Çocuklardan beşi, Çevre

Kardeşliği Takımı'nın Atlantisli üyeleri olmak istediklerini söyledi. Gözcülük ve haberleşme konusunda üç yaşlı yöneticiye yardımcı olmayı önerdiler. Atamya, bunun çok yararlı olacağını düşünüyordu. Bu sayede Atlantis ile bizim beş kafadar arasında her an bağlantı kurmak mümkün olabilecekti.

Böylece, Kalha, Astra, Enkisel, Alenya ve Kora da ÇKT'ye katılmış oldular.¹ Bu beş gönüllünün kendi aralarındaki işbölümünü, daha sonra Enki yapacaktı. Yeni dostlarıyla işbirliği yapacak olmaları, bizimkileri pek keyiflendirmişti doğrusu.

Sunku, bir gün onları kentin yüzlerce metre altındaki bor madenlerine götürdü. Her şey uzaktan kumandayla yapılıyordu burada. Toprakta tüneller kazarak madenleri çıkaran, öğüten, işlenmek üzere maden işleme merkezine götüren çok büyük araçlar vardı yeraltında. Bu araçların hepsi de yüzlerce metre yukarıda, maden alanını televizyon ekranlarından izleyen ustalar tarafından, uzaktan kumanda aygıtlarıyla yönetiliyordu. Otomatige bağlanmış bir fabrika gibi işliyordu burası.

Kömür madenlerinde oluşan patlamaları, maddencilerin ölümlerini anımsayan Tekin, "Keşke bizim

¹ Meraklı okuyucularıma not: ÇKT'nın Atlanlisli üyelerinden Enkisel ve Alenya kız; Kora, Kalha ve Astra ise erkek. Doğru tahmin edebilmiş misiniz? Doğru tahmin edenlere birer aferin benden!
BA

madenlerimiz de böyle çalışabilse,” diye düşündü. Gülümseyerek baktı ona Sunku.

“Çalışacak,” dedi. Tekin’in düşüncelerini okumuştı. “Sizinle yaptığımız işbirliğinin bir sonucu da bu olacak. Bor madenini kullanmayı öğrenip halkınıza da öğreteceksiniz. Onun da sırası gelecek. Ama yavaş ve dikkatli adımlar atmak zorundayız. Yoksa tüm dünyayı bir karmaşaya sürükleriz.”

Atlantisli çocuklarla birlikte gerçekleştirdikleri en güzel şeylerden biri ise Enki’nin yardımıyla, hafif eğimli bir yamaca yapay kar yağdırmak oldu. Kış mevsimini hiç bilmeyen Atlantisli çocuklara kızakla kaymayı, kardan adam yapıp kartopu oynamayı öğrettiler. Birlikte gerçekten çok eğlendiler.

Bu güzel tatil bir hafta sürdü ama su gibi akıp gitti günler.

“Zamanın bir kırılma noktası var,” dedi Atamya dönecekleri gün. “Sizi o noktadan geçireceğiz. Böylece geriye döndüğünüzde, burada yaşadığınız bir hafta, hiç yaşanmamış gibi olacak.”

“O zaman,” dedi Barış, “bu kırılma noktasından tarih içinde geriye doğru gidip yapılan birtakım yanlışları düzeltemez miyiz Atamya Dede? Örneğin ABD’nin Japonya’ya atom bombası atmasını önleyebiliriz.”

“Belki yapabiliriz bunu ama tarihin doğal akış sürecini bozmak çok tehlikeli olur. Tarih içinde ya-

pacağımız en küçük bir düzeltme bile çok büyük değişimlere neden olabilir. Onun için tarihi doğal sürecinde bırakmak gerekir. Bu nedenle biz yalnızca şimdiki zamanla ilgileniyoruz. Eski çağları yalnızca bilgi edinmek için inceliyoruz.”

“Peki, aynı yöntemle geleceğe gitme olanağı varmı?” diye sordu Tekin.

“Hayır yok. Gelecek henüz yaşanmadığı için biçimlenmiş değil. Gelecekte neler olabileceği belli değil yani.”

Çocuklar pek anlayamamıştı bunu.

“Geçmişte istediğimiz zamana gidebiliyorsak o kırılma noktasını kullanarak geleceğe de gidebilme-miz gerekmez mi?” diye sordu Aslıhan. Enki’yi yardı-ma çağırdı Atamya.

“Enki, sen bunu daha iyi anlatabilirsin çocukla-ra...”

Aydınlık yüzünde tatlı bir gülümsemeyle söze girdi Enki:

“Dünya tarihini, kimi olaylar, kimi rastlantılar biçimlendirir çocuklar,” dedi. “İnsanlığın en, en, en eski atalarından birileri, sert taşlardan bıçak, balta, mızrak, çok sonra da ok yapmayı akıl etmeseydi in-sanlık bugünkü konumuna ulaşamazdı. Bunları kim buldu, nasıl buldu, bilemiyoruz bugün. Ama birileri buldu işte. Yüz binlerce, belki de milyonlarca yıl sonra, atalarımızdan biri tekerleği buldu. İnsanlık

tarihinin en önemli buluşlarından biridir tekerlek. Asya, Avrupa ve Afrika'da, tekerlek sayesinde çok büyük olaylar yaşandı. Bugün ulaştığımız teknoloji, tekerlekler ve tekerlek biçimlerinden üretilen çarklar sayesinde oluşmuştur."

"Doğru," diye onayladı Tekin. "Babamın film kamerası bile tekerlek biçimli makaralar ve çarklar sayesinde çalışıyor."

"Tekerleğin olmadığı bir uygarlık düşünebilir misiniz?" diye sordu çocuklara Enki.

"Hayır!" diye bağırdı Emre heyecanla.

"Ama vardı," dedi Enki. "Asya'daki yaşam koşulları zorlaştığında, yaşanacak daha iyi yerler bulma umuduyla Alaska üzerinden bugün sizin Amerika dediğiniz kıtaya göç edenler, tekerleği bilmiyorlardı. 8000 yıl önce biten Buzul Çağı'nın oluşturduğu buzdan köprüyü geçerek Asya'dan Amerika'ya göç eden insanların atları da yoktu. Yaşamlarını sürdürmeye yetecek kadar eşyayı sırtlarında taşıyorlardı. Peki, atların anayurdunun Amerika olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ama atları 15. yüzyılda İspanyollar götürmedi mi Amerika'ya?"

"Ah, bu ilginç bir öykü," dedi Enki. "Anlatmamı ister misiniz?"

"İsteriz!" diye bağırdı çocukların tümü.

"O dönemde hayvanlar da iki kıta arasında göç

edip duruyordu. Çeşitli canlılarla birlikte atların atası olan hayvan türünden de Alaska üzerinden Asya'ya geçenler olmuştu. Yaşam koşulları çok zordu. Amerika'ya gelen Asyalı göçmenler, burada sürüler halinde otlayan, kendilerine zarar vermeyen bir hayvan türü gördüler. Atların atasıydı bunlar. Avlanmaları çok kolaydı. Onları avlayıp ailelerini beslemeye başladılar."

"Ah olamaz!" diye haykırdı Elif. "O güzelim atları avlayıp yiyorlar mıydı?"

"O zamanki koşullar günümüzden çok değişti, unutma," diye söze girdi Atamya. "İnsanlar, varlıklarını sürdürebilmek için etini yiyebilecekleri her türlü hayvanı avlıyordu."

"Kedileri, köpekleri de mi?"

"Dünyanın bazı bölgelerinde köpek eti en değerli yiyeceklerden biridir, bugün bile. Bilmiyor muydun?"

"Konuyu dağıtmayın lütfen," diye araya girdi Enki. "Sonra, Buzul Çağı bitti ve Amerika ile Asya arasındaki doğal köprü ortadan kalktı. Ama göçler, Amerika kıtasında kuzeyden güneye; Avrasya'da ise doğudan batıya doğru sürdü. Sonra çok ilginç bir şey oldu. Kolayca avlandıkları için Amerika'da atların nesli tükendi."

"Demek ki o zamanlarda da yaşanmış çevre sorunları," diye söze girdi Emre.

"Evet," dedi Enki, "milyonlarca yıldır, çeşitli nedenlerle pek çok canlı türü yok olmuş. Buna insanlar

da katkıda bulunmuş. Biz yine atlara dönelim: Asya'da insanlar atları evcilleştirip onlardan ulaşım-
da, yük taşımada yararlanmaya başladılar. İşte bu
sıralarda birileri de tekerleği bulmuş olmalı. At ve
tekerlekli araba, bilginin, birikimlerin, malların hızla
yayılmasını sağladı. Amerika'da, Avustralya'da ise
tekerlek bulunamadığı için uygarlığın gelişmesi çok
yavaş oldu."

Emre'ye döndü Enki:

"İspanyolların 15. yüzyılda Amerika'ya götürdük-
leri atlar, Amerika'dan Asya'ya göç etmiş olan atların
binlerce yıl boyunca evrim geçirmiş torunlarıydı.
Sonra da çok uzun yıllar, Amerika kıtasındaki en hızlı
haberleşme, ulaşım ve ne yazık ki savaş aracı oldu-
lar."

"Ne kadar ilginç," dedi Aslıhan. "Şimdi esas ko-
numuza dönelim," diye konuşmasını sürdürdü Enki.
"Bütün bunlar geçmişte yaşanmış şeyler olduğu için
onları izleyebiliyoruz. Dilediğimiz tarihe bir tür ayna
tutup olanları görebiliyoruz. Ama olmamış, yaşan-
mamış bir şeyi göremeyiz ki... Onun için geleceğe de
gidemiyoruz."

"Size Buzul Çağı'ndaki göçebelerin yaşamlarını
göstermemi ister misiniz?" diye sordu Atamya.

"Eveeeeet!" diye bağırdı çocuklar heyecanla.

Zaman Salonu

Yirmi kadar aynanın bulunduğu bir salona götürdü çocukları Enki'yle Atamya.

"Burası," dedi Enki, "zaman salonu. Sizin televizyon ekranlarınız gibi bir aygıt bu. Koordinatlarını ayarlayarak istediğimiz çağda, dilediğimiz yerdeki her olayı izleyebiliriz buradan. İstersek o çağlara yolculuk da yapabiliriz."

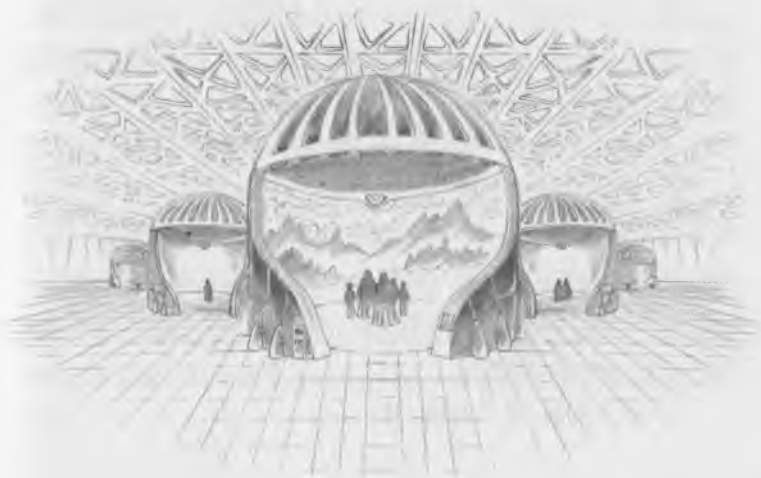
"O zaman, örneğin tekerleğin icat edildiği çağa gidip bunu kimin, nasıl bulduğunu da öğrenebilirsiniz," dedi Barış.

"İnsanlığın gelişimi, yüz binlerce yıllık bir süreç. Böyle bir bilgiyi araştırmak için bir insan yaşamı yetmez. Üstelik biliyorsunuz, bizim bağışıklık sistemimiz dünya üzerindeki hastalıklara karşı çok zayıf. O nedenle başka zamanlara gidip gelmeyi yasakladık tüm Atlantislilere," dedi Enki.

Bir aynanın önüne geçip çeşitli tuşlara basarak zaman aynasını ayarladı Enki. Az sonra aynada, kar ve buzla kaplı bembeyaz bir görüntü belirdi. Görüntü genişleyip çevrelerini sarmıştı. Üç boyutlu bir film gibiydi. Sanki o yerdeydiler kendileri de. Büyük bir orman uzanıyordu önlerinde. Karla kaplı hiç tanımadıkları ağaçlar, birer heykele benziyordu. En küçük bir ses bile duyulmuyordu. Sonra büyük bir çatırtı duyuldu.

Görüntüyü hemen sesin geldiği yere yönlendirdi Enki. Buzullarla kaplı bir dağdan kopan kocaman buzul parçaları, çığlar, büyük bir gürültüyle düşüyordu aşağıya doğru.

“Bahar başlangıcı,” diye açıkladı Atamya. “Kış boyunca tepelerde biriken buzullar, altları eriyince devriliyor. Önlerine çıkan her canlıyı da bitki, hayvan demeden yok ediyor.”

Enki tuşlara dokunarak görüntüyü değiştirdi. Bir akarsuyu çevreleyen cılız yeşilliklerin ortasında, karınlarını doyuran geyikleri görüyorlardı şimdi ay-nada. Bir kayanın ardına gizlenmiş, elinde mızrağıyla pusuda bekleyen bir adam vardı görüntüde.

“Geyik sürüsünün yaklaşmasını bekliyor,” dedi Atamya. “Şimdi fırlayıp savursa mızrağını, geyikler o kadar hızlı ki bir anda dağılıp kaybolur. Avını vura-mazsa ikinci bir şansı kalmaz.”

Çocuklar, heyecandan soluklarını tutmuş, yürek-leri pıt pıt atarak izliyorlardı görüntüyü. İriliğinden epeyce yaşlı olduğu anlaşılan bir dişi geyik, avcının gizlendiği kayaların önündeki körpe çimenlere doğru ilerledi.

Avcı iyice pıstı gizlendiği kayanın ardına. Hiç ace-lesi yoktu dişi geyiğin. Otlaya otlaya geliyordu avcıya doğru.

Bir an başını havaya doğru kaldırıp havayı kok-ladı. Belli ki avcının kokusunu almıştı. Fırlayıp hızla geriye doğru kaçacağı sırada avcı çığlıklar atarak ona doğru koştu. Avcının çığlığı bir an için durdurdu dişi geyiği, sesin nereden geldiğini anlamak ister gibi şöyle bir bakındı çevresine. İşte tam o anda, avcı mızrağını savurdu. Hayvanın göğsünün tam ortasına saplandı mızrak. Can havliyle birkaç adım attıysa da yere yığılıverdi geyik.

Sürü bir anda dağılmıştı.

Avcı, avının yanına koştu. Mızrağını çekip yere sapladı. Kan kokusuna gelebilecek yırtıcılara karşı hazırlıklı olmalıydı. Geniş yapraklı bir ağaçtan kocaman bir dal kesti. Avını, sürükleyerek o dalın üstüne yerleştirdi.

"Yerle sürtünmeyi azaltmak için ilkel bir kızak hazırlıyor," diye fısıldadı Enki.

Dalın ucuna, sarmaşıklardan yaptığı bir ipi bağlayan avcı, çeke çeke avını götürmeye başladı.

Klanının sığındığı mağara pek uzakta değildi. Uzaktan avcıyı görenler hemen yardıma koşular. Derisi ve eti donmadan hayvanı yüzmek, parçalara ayırmak zorundaydılar. Taştan yapılmış küçük bıçaklarla kolay bir iş değildi bu. Ama elbirliğiyle çalışınca çabuk yapılabilirdi.

Az sonra geyiğin derisi yüzülmüş, tuzlanmış; kuruması için barınakları olan mağaranın içine götürülmüştü. Hayvanı parçalayıp o gece karınlarını doyurmak için yetecek kadarını uzun sopalara geçirip ateşin üzerine yerleştirdiler. Kalan parçaları yüksek dallara asıp donmaya bıraktılar.

"Şiş kebabın tarihi demek bu kadar eskiymiş," diyerek bir kahkaha attı Emre.

"Şimdi dikkatle izleyin olacakları," dedi Atamya. "Pişen etlerin dumanı ve donması için dallara asılan etlerin kan kokusu, yırtıcıları çekecek bulundukları yere."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Barış. "Yırtıcılar onlara zarar verecek mi?"

"Akıllım, biri insan, öteki hayvan. Elbette bir çare düşünecekler," dedi Aslı.

"İzleyin," dedi Atamya.

Klanda, karnını doyuran herkes, çocuklar bile, önceden hazırlanmış sopaların ucunu sivriltmeye başlamıştı. Bu sopaları ağaca astıkları etlerin çevresine, karın içine sivri uçları yukarı gelecek ve birer çember oluşturacak biçimde yerleştirdiler. Sonra da ateşin başında bir nöbetçi bırakıp uyumak üzere mağaraya girdiler. Mağaranın önündeki ateş yandığı sürece hiçbir hayvan oraya yaklaşmaya cesaret edemezdi. Yırtıcılara karşı o çağın en büyük silahıydı ateş.

Herkes çekildikten sonra kılıç dişli kaplanlar, kurtlar, çakallar, yabanköpekleri gelmeye başladı. Dallardaki etlerin kokusu o kadar kışkırtıcıydı ki...

Önce bir kılıç dişli kaplan sıçradı et parçalarından birine. Yetişemedi. Ama indiği yerde, ucu sivriltilmiş bir sopa onu bekliyordu. Kükremesi, acı dolu bir çığlığa dönüştü kılıç dişlinin. Öteki hayvanlar, hemen ona saldırmak istediler. Ne var ki yaralıyken bile kükreyerek pençelerini savurup savunuyordu kendini kılıç dişli. Ona saldırmayı göze alamadı hiçbir hayvan. Yeniden dallara yöneldiler.

Dallardaki taze etin kokusu o kadar çekiciydi ki

kılıç dişli kaplanın yaralanmasını bir uyarı olarak göremedi hiçbir hayvan.

Az sonra ortalık tam bir savaş meydanına dönmüştü. Dallardaki etleri yakalamak isteyenler, sivri sopaların üstüne düşüp yaralanıyor, öteki hayvanlar yaralı olana saldırıyordu. Bir curcunadır gidiyordu.

Enki, zaman ayarını ertesi güne getirdi. Klan halkını yoğun ve yorucu bir gün bekliyordu o sabah. Yirmi kadar hayvanın postu yüzülecek; postlar, tuzlanıp kurumaya bırakılacak; etleri parçalanıp ateşin dumanında islenecekti. Bunlar, mağaranın soğuk bir bölümünde, sonraki günlerde yenmek üzere saklanacaktı.

Enki tuşlara dokundu. O çağdaki yaz aylarının görüntüsü geldi aynaya. Klan halkı, eşyalarını sırtlamış, daha iyi bir yaşam bulabileceklerini umdukları bir yöne doğru ilerliyorlardı.

“Üç dört kuşak boyunca ilerlediler böyle,” dedi Atamya. “Sonunda aradıkları gibi verimli topraklar buldular ve oraları yurt edindiler. Çoğaldılar.”

“Sonra da Avrupalılar gelip yurtlarını ellerinden aldı,” diye sözü bağladı Tekin. Aklına, gördüğü Kızılderili filmleri gelmişti.

“İnsanlık tarihi boyunca hep böyle oldu bu,” dedi Atamya. “Tüm dünyada kaç devlet kuruldu ve göç edip gelen istilacılar nedeniyle battı biliyor musun?”

“Ama haksızlık bu,” dedi Tekin.

Zaman Aynasında Atatürk

Birkaç dakika süren bu sessizliği, Tekin'in bağırması bozdu. Heyecanla sordu Tekin:

"Atatürk'ü görebilir miyiz buradaki aynalarda?"

"Elbette... Bana görmek istediğin tarihi söyle yeter," dedi Enki.

Hiç düşünmeden, "2 Şubat 1938 gecesi olsun," dedi Tekin.

"Ne özelliği var ki o günün?" diye sordu Elif.

"O gün Atatürk, Bursa'daymış. Merinos Suni İpek Fabrikası'nı işletmeye açmış. Akşam bir balo varmış. Atatürk o gece zeybek havasıyla oynamış. İki gün önce bir kitapta okudum, öyle güzel oynamış ki... Gerçek zeybekler bile böyle oynayamazmış. Salon-dakiler gözyaşları içinde izlemişler, uzun uzun alkışlamışlar. Oynadığı oyunla, Çanakkale'yi, Kurtuluş Savaşı'nı, Cumhuriyet'i bir destan havasında anlatır

gibiymiş. Onun için görmek istiyorum o geceyi.”

Atamya, aynanın önündeki kumandalarla oynadı. Önünde durduğu ayna genişleyip çevrelerini sardı. Kalabalık bir salon görölüyordu aynada. Sanki kendileri de salonun içinde gibiydiler. Ellerini uzatsalar salonda bulunan konuklara dokunabileceklerdi sanki.

Şık giyimli, aydınlık yüzlü insanlar yemek yiyor, dans ediyorlardı. Ortadaki büyük masada Atatürk oturmuş dans eden çiftleri izliyor, arada bir yanındakilerle konuşuyordu. Bir ara müzik durdu, dans eden çiftler yerlerine döndüler.

Bir an çevresine bakındı Atatürk. Sonra kalkıp yerinden orkestranın yanına doğru yürüdü, orkestra şefine, yüksek sesle, “Zeybek!” dedi.

Orkestra şefi yayını oynatarak birkaç nota çaldı.

“Hayır,” dedi Atatürk, “Sarı Zeybek’i çalın bana.”

Müziğin başlamasıyla birlikte zeybek oyununun yiğitliği, kahramanlığı simgeleyen figürleriyle dans etmeye başladı. O kadar güzel oynuyordu ki salonda bulunanların gözleri yaşarmıştı, tıpkı Tekin’in okuduğu gibi. Gerçekten de değme zeybekler böyle güzel oynayamazdı bu oyunu. Dizini yere her vuruşunda bir kelebeğin zarıflığıyla bir aslanın kükreyişi bir araya geliyordu sanki. Bir zeybek oyunundan çok kutsal bir tören gibiydi Atatürk’ün orada bulunanlara sunduğu bu dans ziyafeti.

Müziğin son notalarıyla birlikte Atatürk, başını hafifçe eğerek selamladı izleyenleri. Masasına doğru yürüdü.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Büyülenmiş gibiydi herkes. Sonra, coşkulu, büyük bir alkış koptu.¹ Atatürk yerine otururken ayna karardı.

Çevre Kardeşliği Takımı üyeleri, gözyaşlarını tutamamışlar, ağlıyorlardı.

Sevgiyle baktı onların bu duygulanmalarına Enki.

“Kusursuz bir önderiniz var. Halkıyla birlikte, halkının arasında sıradan bir insan gibi yaşayıp büyük işler başaran, sonsuza kadar sevgiyle, saygıyla anılan böyle önderler o kadar az ki insanlık tarihinde...

¹ Bu öykücük, Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu’nun “Bilinmeyen Taraftarıyla Atatürk” adlı kitabından aktarılmıştır. (Güler Yayınları, 1959, s.100) BA

Onun size bıraktığı emanetleri iyi korumalısınız,” dedi.

Atatürk’ün Türkiye’ye getirmiş olduğu güzellikleri, iyilikleri konuştular bir süre.

“Onun tüm ilkelerine, yaptığı tüm devrimlere siz gençler sahip çıkmalısınız ve böyle büyük bir önderiniz olduğu için de gurur duymalısınız,” diye bir kez daha yineledi Atatürk’le ilgili düşüncelerini Enki.

Artık ayrılma zamanı gelmişti. Çocuklar gidip birlikte çok güzel vakit geçirdikleri Atlantisli arkadaşlarıyla vedalaştılar.

Ayrılmak, uzun süre bir araya gelemeyeceklerini düşünmek, hepsini de çok üzüyordu.

“O kadar üzülmeyin canım,” dedi Enki. “Dilediğiniz her an bilgisayar aracılığıyla görüşebilirsiniz. Ayrıca, ileride fırsat çıktıkça yine bir araya gelebilirsiniz.”

Çocuklar birbirlerine sarılıp vedalaştıktan sonra yeniden zaman salonuna döndüler.

“Gelin bakalım,” diye çağırdı onları Atamya. Önünde durduğu aynada, Nergislidere’nin yukarı tarafındaki koruluk görünüyordu.

“Bir kapıdan geçermiş gibi aynanın içine doğru yürüyün. Korkmayın, hiçbir şey duymayacaksınız,” dedi.

Hafif bir titreşim duyular aynanın içine doğru yürürken. Üç beş saniye sonra, her zaman pikniğe

geldikleri koruluktaydılar. Yaşadıkları bu serüven, gerçekten de inanılmaz bir şeydi onlar için. Birer ağaca sırtlarını dayayıp sessizce oturdular. Her biri, kendi Atlantis serüvenini yaşıyordu gülümseyerek.

Sonunda, boşalmış piknik sepetlerini toparlayıp sanki yalnızca birkaç saattir piknikteymiş gibi evlerine döndüler.

O gece beşi de düşlerinde Atatürk'ü, Atlantisli üç bilge adamı ve yeni arkadaşlarını gördü.

Çevre İçin Altın Eylem

Ertesi gün sabah erkenden kalkan Tekin, sıkı bir kahvaltıdan sonra gazeteyi karıştırmaya başladı. Birden heyecanla durdu. Gazetenin üçüncü sayfasında, "Koylar pırıl pırıl olacak" başlığıyla verilen bir haber vardı. Haberde, Muğla ve Marmaris'in dünyaca ünlü cennet koylarıyla, Gökova Körfezi, Göcek ve Dalyan'da denizin ve kıyıların temizlenmesi için bir çalışma başlatıldığı yazıyordu. Kaymakamlıklar, belediyeler, esnaf ve gönüllüler elbirliğiyle çalışacaklardı.

Bir yaz babası bir belgesel film çekimi için o yöreye gittiğinde, Tekin'i de birlikte götürmüştü. Onlar çekimlerle uğraşırken Tekin bol bol yüzüp balık tutmuş, bol bol gezmişti. Özellikle Dalyan'ı çok sevmişti. İnanılmaz bir doğal güzelliği vardı Dalyan'ın.

Çok güzel bir haberdi gazetede okuduğu. Çevre Kardeşliği Takımı, bu deniz ve kıyı temizleme çalış-

malarına katkıda bulunabilirdi.

Tekin, ilk iş olarak bilgisayarını açıp Atamya’ya bilgi verdi. Atamya bu habere çok sevinmişti.

“Belki Çevre Kardeşliği Takımı yardımcı olabilir bu projeye,” dedi Tekin.

“Çok abartmayın ama,” diye uyardı onu Atamya. “Bırakın bu çalışmaya katılanlar da böyle bir eylemde bulunmanın mutluluğunu yaşasınlar.”

“Tamam Atamya Dede, biz yalnızca gözden uzak yerleri temizleriz.”

“Haydi size kolay gelsin.”

ÇKT az sonra parkta buluşmuş, bölgenin haritası üzerinde, temizlemeye gidecekleri koyları inceliyordu.

“Bir önerim var,” dedi Elif haritayı bir süre inceledikten sonra. “Tatil için hepimiz Ayvalık çevresindeki tatil merkezlerine gidiyoruz. Bırakalım bu işi başlatanlar kendi programlarına göre çalışsınlar. Biz de Ayvalık yöresindeki çocukları örgütleyerek orada kendi çalışmamızı başlatalım. Ne dersiniz arkadaşlar?”

Bu düşünce hepsinin hoşuna gitmişti.

“O zaman örgütlenmeye bizim okuldaki arkadaşlardan başlayalım. Ayvalık tarafına gidecek olanlarla bir toplantı yapalım,” dedi Barış heyecanla.

“Kimin o yöreye gideceğini nereden bileceğiz ki?” diye sordu Emre.

"Birbirine yakın yörelerde tatil yapanlar biliyordur," dedi Elif.

"Elifler Altınova'ya gidecekler örneğin," diye söze girdi Aslıhan.

"Birkaç kişiyi dolaşıp soruştursak mutlaka birilerini buluruz. Zaten üç beş kişiyle konuşsak akşama kalmaz okuldaki herkes öğrenir bu konuyu," dedi Barış.

"Haydi o zaman," dedi Tekin. "Herkes evine koşup telefonların başına geçsin. Düşüncemizi anlatın ulaşabildiğiniz herkese. Gönüllü olanları, yarın öğleden sonra parkta toplantıya çağırın. Ben de akşam bir örgütlenme programı hazırlayayım."

ÇKT üyeleri, az sonra evlerinde telefonların başına geçmişlerdi bile...

Ertesi gün öğleden sonra parkta yapılan toplantıya, altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflardan 20 kadar öğrenci gelmişti. Büyük çınarın dibindeki çimenlerin üstüne oturdular topluca. ÇKT üyeleriyle birlikte 25 kişi olmuşlardı.

Tekin, onlara gazetedeki haberi anlattı. Bu haberden esinlenerek tatile gittikleri Ayvalık yöresinde çocukları örgütleyerek ikinci bir temizlik kampanyası başlatmak istediklerini söyledi.

"Her birimiz, gittiğimiz tatil merkezinde onar gönüllü bulsak 250 kişilik bir gönüllü ordusu oluştururuz arkadaşlar. Bize katılanların her biri kendi

arkadaşlarından üç beş kişi getirse bu sayı ikiye, üçe katlanacaktır. Diyelim ki 500 kişi olduk. Her gün yalnızca bir saatimizi kıyıları temizleme işine ayırsak günde 500 saatten bir ayda 15.000 saat eder. Düşünebiliyor musunuz arkadaşlar?"

Öğrenciler hemen kendi aralarında heyecanla konuşmaya başladılar. Günde bir saatin kendileri için hiçbir önemi yoktu. Ama bu bir saatler toplandığında gerçekten müthiş bir zaman oluşuyordu. İsterlerse bir saati ikiye de çıkarabilirlerdi. Sabahın erken saatlerinde ya da akşam serinliğinde denizden çıktıktan sonra pekâlâ birer saatlerini çevre temizliğine ayırabilirlerdi. Tatillerde bir araya geldikleri pek çok arkadaşları vardı. Onları örgütleyebilirlerdi. Bu temizlik etkinliğini bir eğlenceye dönüştürebilirlerdi. "Kim daha çok çöp toplayacak?" yarışmaları düzenleyebilirlerdi. Hepsinin de gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, her kafadan bir ses çıkıyor, yeni yeni öneriler geliştiriliyordu.

ÇKT üyeleri sevinç içinde izliyorlardı arkadaşlarının heyecanını. Bu iş olacaktı. Başaracaklardı.

Gönüllülerin heyecanı yatıştıktan sonra, örgütlenme programını anlattı onlara Tekin:

"Arkadaşlar, önce kimin nereye gideceğini belirlememiz gerekiyor. Aslıhan arkadaşımız hepimizle teker teker konuşup bir liste hazırlayacak. Aynı kasabaya, aynı tatil sitesine gidenler, birbirlerine yakın olanlar belirlenecek. Ona göre bir işbölümü yapacağız."

Aslıhan, elinde bir dosyayla öğrencilerin arasında dolaşıp not almaya başlamıştı bile. Yedinci sınıflardan Berke, elini kaldırıp söz istedi.

“Biliyorsunuz, benim babam gazeteci. Ona anlattıysam bu olayı gazetesinde haber olarak yazabilir.”

“Çok iyi olur bu,” dedi Tekin. “Çalışacağımız yöreye gidecek gençler, daha biz etkinliğe başlamadan haberi duymuş olur.”

Aslıhan, elindeki listeyle geldiğinde, gönüllülerin tatile gidecekleri bölgenin Ayvalık’ın kuzeyinden güneyine doğru, Altınoluk’tan Altınova’ya geniş bir kıyı şeridine yayılmış olduğunu gördüler.

“Harika,” dedi Tekin. “Altınoluk’ta beş, Edremit’tte dört, Burhaniye’de dört, Cunda Adası’nda iki, Ayvalık’ın Sarımsaklı bölgesinde beş ve Altınova’da dört temsilcimiz olacak. Şimdi, öncelikle kendimize bir başkan seçmemiz gerekiyor.”

“Doğal olarak başkan sensin,” diye atıldı Barış.

“Başkan, gönüllülerin oylarıyla seçilecek,” diye susturdu onu Tekin. “Tüm etkinliklerimiz demokratik bir biçimde gerçekleştirilecek. Ben başkanlığa Emre’yi öneriyorum. Başka önerisi olan var mı?”

“Ben de Tekin’i öneriyorum,” dedi Emre.

Herkes güldü bu söze.

“Başkanlık yarışı pek çekişmeli geçecek görünüşe göre,” dedi kızlardan biri.

Tekin, oybirliğiyle başkan seçildi.

"Aslında iyi oldu bu seçim," dedi Tekin. "Ben tatilde Burhaniye'de olacağım. Yani tam orta yerde. Her iki yöne de kolayca gidip gelebilirim. Bana güvendiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum."

"Heeeey!" diye bağırdı altıncı sınıflardan Çiğdem. "Aklıma bir şey geldi. Altınoluk'tan Altınova'ya uza-nıyor etkinlik alanımız. Niye adını Altın Eylem koymuyoruz?"

Hemen bir tartışma başladı öğrencilerin arasın-da, yeni ad önerileri türetildi: Altın Temizlik, Altın Kıyı, Altın Çocuklar, Altın Gönüllüler... Epeyce tartıştıktan sonra, "Çevre İçin Altın Eylem"i seçtiler. Ertesi gün yeni öneriler sunarak bir araya gelmek üzere da-ğıldılar sonra da. Tekin, hemen bilgisayarının başına geçip gelişmeleri Atlantis'e aktardı.

Ertesi gün, gazetelerde, "Çevre İçin Altın Eylem" başlıklı kısa bir haber çıktı. Haberde, öğrencilerin Ayvalık yöresinde yapacağı etkinlikten kısaca söz ediliyordu.

Tekinlerin telefonu hiç susmadı o gün boyunca. Boyuna birileri arıyordu bilgi almak için. Sonunda Tekin, bir basın toplantısı düzenlemeye karar verdi. Gönüllülerin tümüne haber yolladıktan sonra kendini arayan gazetecileri Nergislidere Parkı'na davet etti.

Yalnız basın mensupları ve gönüllüler değil, mahallenin tüm anne-babaları da gelmişti parktaki basın toplantısına.

Herkes kendisini görebilsin diye kenardaki park

sırasının üstüne çıktığında çok heyecanlıydı Tekin. Titreyen bir sesle konuşmaya başladı:

“Dünyamızda yaşamın sürmesi için gerekli oksijenin % 70’ini denizlerimiz sağlıyor. Kanserle karşı geliştirilen ilaçların % 65’ini denizdeki canlılar üretiyor. Onlar bizim yaşam kaynağımız. Ama biz ne yapıyoruz? Her yıl 450 milyar metreküp atığı denizlerimize boşaltıyoruz. Attığımız bu çöplerle küresel ısınmayı hızlandırıyoruz. Yaşam kaynağımız olan denizlerimizi öldürüyoruz. Küçük bir ölçekte de olsa biz buna karşı savaşmaya, kıyılarımızı kirlilikten arındırmaya karar verdik. İnaniyoruz ki yurdumuzun ve dünyanın başka yörelerinde de bizim gibi gönüllüler ortaya çıkacak olursa evrenin en güzel gezegeni olan dünyamızı çevre kirliliğinden koruyabiliriz. Tatilimizi Ege’de, Altınoluk ile Altınova arasında kalan bölgede geçireceğiz. Tatil için o yöreye gelen gençlerden bize katılmak isteyenlerle birlikte her gün en az bir saatimizi, bulunduğumuz yörede denizde ve kıyıda bulunan kaba atıkları toplamaya ayıracağız. Bu etkinliğin tüm kıyılarımıza yayılmasını diliyoruz. Söyleyeceklerim bu kadar. Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri adına hepinize teşekkür ediyorum.”

Ter içinde kalmıştı Tekin. Kalabalık onu alkışlarken sıranın üstünden inip arkadaşlarının arasına katılmak istedi ama gazetecilerle televizyoncular onun peşini bırakmadılar.

Ertesi gün gazetelerin ve televizyon kanallarının

tümünde önemli haberlerden biri olarak yer aldı Tekin'in konuşması.

Saat 10.00 sularında telefon çaldı.

"Tekin, seni istiyorlar, TURMEPA mı ne, öyle bir şey dediler," diye seslendi annesi Tekin'e.

Heyecanla koştu Tekin telefona.

"DenizTemiz TURMEPA'dan arıyorum sizi. Genel Müdürümüz görüşmek istiyor," dedi yumuşacık sesli bir kadın.

TURMEPA Genel Müdürü, böyle güzel bir etkinlik başlattıkları için kutladı Tekin ve arkadaşlarını. Bu, bir örnek oluşturunca. Onlara her konuda yardımcı olmaya söz verdi.

"Bizimki küçücük bir etkinlik," dedi Tekin. "Biz yardımsız da yürütebiliriz programımızı. Keşke başka yörelerde de bu tür etkinlikler için öğrencileri örgütleyebilseniz."

"Sizi örnek gösterip bunu da yapacağız," dedi TURMEPA Genel Müdürü. "Tatil yörelerindeki gençleri örgütlemeye çalışacağız."

Herhangi bir gereksinimleri olduğunda araması için telefon numaralarını verdi Tekin'e. Onu bir kez daha kutlayıp kapattı telefonu.

O kadar mutlu olmuştu ki Tekin, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Çok duygulanmıştı. Bu telefon görüşmesini önce Atamya, sonra da ÇKT üyeleriyle paylaştı. Hepsi de çok sevinmişti.

"Sizin bu eylemle ilgili gelişmeleri buradan Kalha ve arkadaşları izleyecek," dedi Tekin'e Atamya. "Bize gelişmelerle ilgili günlük rapor verecekler."

Birkaç gün sonra ailelerin tatil hazırlıkları tamamlanmış, Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri, gittikleri tatil merkezlerinde gönüllüleri örgütlemeye başlamışlardı bile.

İlk bir hafta, gönüllülerin gelip kayıtlarını yaptırmaları ve çalışma programlarının düzenlenmesiyle geçti. Beklediklerinin çok üzerinde genç etkinliğe katılmak üzere başvuruda bulunmuştu. Sayıları üç gün içinde 1500 kişiye ulaşmıştı. Her gün yeni gönüllüler geliyordu. Büyük bir başarıydı bu. Aynı zamanda öğrencilerin çevre duyarlılığının çok güzel bir göstergesiydi. Gazetelerde her gün bir haber çıkıyordu Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin örgütlemesi konusunda. Herkes merakla, bu girişimin sonuçlarını bekliyordu.

Büyük Gün

Günlerden pazartesiydi.  evre İçin Altın Eylem Gönüllüleri, denizden ve kıyılardan çöp toplama kampanyasını o gün ba latacaklardı.

Pazar günü Tekin, internet aracılığıyla altı tatil merkezindeki arkadaşlarıyla bağlantı kurdu. Hep birlikte etkinliği son bir kez gözden geçirdiler ve pazartesi günü o leden sonra saat tam 17.00'de çöpleri toplama kararı aldılar.  evre İçin Altın Eylem Gönüllüleri etkinliğine, altı merkezde toplam 2000 gönüllü ba vurmu tu. Başvurular hâlâ sürüyordu.

TURMEPA Genel Müdürü sözünde durmuş, etkinlikte kullanılmak üzere her merkeze 5000 büyük boy çöp torbası yollamı tı. Dönüştürülebilir nitelikteki plastik  i e gibi çöplerle i e yaramayan atıklar, ayrı torbalara konulacaktı. Günün sonunda çöp torbaları, boş bir alanda toplanacaktı.

İnternet aracılığıyla gerçekleştirilen bu sanal toplantıda, o güne kadar kimsenin aklına gelmeyen soruyu Altınoluk'tan Berke sordu:

"Arkadaşlar, hepsi iyi de topladığımız onca çöpü ne yapacağız?"

"Merak etme, onun önlemi alındı," diye yazdı Tekin.

Bu yanıt ÇKT üyelerini bıyık altından güldürdü. ÇKT olarak aldıkları karara göre, dönüştürülebilir atıkları, satıp gelir sağlamaları için belde belediyelerine vereceklerdi. Kullanılamayacak durumdaki atıkları ise "uzaylılar" alacaktı. Bu "uzaylılar" sözünü Aslıhan bulmuştu. Doğrusu pek hoşlarına gitmişti.

Tekin, gönüllülere yolladığı son iletide, "Yolumuz açık olsun arkadaşlar," diyordu.

Pazartesi günü, tatilini geçirmek üzere o yöreye gelen 2000 genç, her zamanki gibi güldü, eğlendi. Kimisi yüzdü, kimisi balık tuttu, kimisi bir kuytuda arkadaşlarıyla konuştu. Ama saat tam 17.00'de Altınoluk-Altınova arasındaki kıyı şeridinde, ellerinde birer torbayla çöp toplayan ikişer kişilik gönüllüler çıkıverdi ortaya. Gençlerin biri dönüştürülebilir nitelikteki çöpleri, öteki işe yaramayacak atıkları topluyordu. Kıyılarda güneşlenen, eğlenen öteki gençlerden onları ayıran tek şey, yine TURMEPA'nın armağanı olan, üstünde "Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri" yazan şapkalarıydı.

Çöp toplama eylemi tam bir saat sürdü. Bir saat sonra tüm gönüllüler, ellerinde çöp dolu torbalarla, daha önce belirlenmiş olan çöp bırakma yerinde buluştular. Basın mensupları onları bekliyordu.

Merkezlerden cep telefonuyla yollanan bilgileri alınca sevincinden ne yapacağını şaşırdı Tekin. Bir saatte, ağzına kadar dolu 2300 torba çöp toplanmıştı.

O gece, televizyon kanallarında ilk haber olarak verilmişti bu eylem. Ertesi gün çıkan gazetelerde ise birinci sayfadaydı.

Basının bu tür olaylara gösterdiği ilgi, genellikle kısa süreli olur. Ancak, bu kez ilgiyi canlandıran bir şey olmuştu. Ertesi gün, torbaların biriktirildiği yerde, yalnızca dönüştürülebilir çöplerin bulunduğu torbalar kalmıştı. Kullanılamayacak atıkların bulunduğu 1000 kadar torba ise yok olmuştu.

Bunun nasıl olduğunu, atık torbalarının nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Basın mensupları Tekin'le ailesinin tatillerini geçirdikleri siteye koşular hemen. Gülerek yanıtladı onların sorularını Tekin:

"Uzaylılar almıştır," dedi. "Sanırım gübre olarak kullanacaklar."

Önce bir sessizlik oldu.

Saf bir muhabir, "Yani siz uzaylılarla da mı görüşüyorsunuz?" diye sorunca kahkahalar yükseldi. Muhabir kıpkırmızı olmuştu.

Kahkahalar kesilince, "Bize yardımcı olan, adını vermek istemeyen kimi kuruluşlar var," dedi Tekin.

"TURMEPA gibi mi?" diye sordu bir başka muhabir.

"Evet, TURMEPA da bize yardımcı olan kuruluşlardan biri," diye yanıtladı onu Tekin.

Son soruyu genç bir kameraman sordu:

"Böyle bir örgütlenme düşüncesi nereden aklınıza geldi?"

Onu da gülümseyerek yanıtladı Tekin:

"Atatürk'ten. Onun sözlerinden ve ilkelerinden. Atamız bu ülkeyi biz gençlere emanet etmedi mi? Emanete sahip çıkmanın çeşitli yolları var. Bizimki de bunlardan biri..."

Sorulacak soru, söylenecek söz kalmamıştı.

Ertesi gün bir gazetenin birinci sayfasında ko-

caman bir karikatür vardı. Çöp torbalarını uzay gemisine yerleştiren bir uzaylı, "Yakında köşeyi döner, uzayın çöp kralı olurum," diyordu.

İlerleyen günlerde, etkinlik hızla yayıldı. Yöre halkı ve tatil için gelenler de gönüllülere yardımcı olmaya başlamıştı. Sağa sola atılan çöpler önemli boyutta azalmıştı. İnsanlar çöplerini torbalara koyup kumsallardaki belli noktalara bırakıyorlardı artık. Böylece gönüllülerin çok uğraşması gerekmiyordu. Belde belediyelerinin araçları, iki üç günde bir gelip dönüştürülebilir çöpleri toplayarak götürüyordu.

Birinci haftanın sonunda, TURMEPA, belediyelerden aldığı bilgileri toparlayarak bir bülten yayınladı. Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri, bir hafta içinde yaklaşık 23 ton dönüştürülebilir atık toplamıştı. Gönüllülerin etkinliği olmasaydı bu kadar atığın çoğu çevreyi ve denizi kirletecekti. Üstelik bu sayıya yararsız atıklar katılmamıştı. Yararsız atıkların nereye gittiğini hiç kimse anlayamamıştı. Herkesin nereye gittiğini pek merak ettiği bu atıkları, gecenin geç bir saatinde, büyük bir balonla Sibiry'a götürüp radyasyonlu çukurlara döküyordu Tekin. Ama bunu ÇKT üyeleri dışında kimse bilmiyordu.

Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin bu büyük başarısı basında yer alınca turistik merkezlerin tümünde, gönüllü örgütlenmeler başladı. Karadeniz kıyılarında da benzer bir etkinliğin başlatılması, At-

lantislileri pek sevindirmişti. Kalha ve Alenya, hem Atlantis'i hem de ÇKT üyelerini her gün düzenli olarak bilgilendiriyorlardı. Kalha, bilgileri ciddi bir yüz takınarak aktarırken Alenya, saçlarını savurarak dans edip şarkılar söyleyerek bilgilendiriyordu herkesi:

“Bugün günlerden cuma,
rekor kırdı Altınova,
en az çöp oradan çıktı
bilinçlendi insanlar, akıllandı,”
diye şiirler söylüyordu.

Dünya basınında, “Türkiye çevre duyarlılığında önemli bir model oluşturuyor” başlığıyla yer aldı bu haber. ÇKT öyle bir örgütlenme kurmuştu ki tatili bitip de evine dönenlerin yerini yeni gönüllüler alıyor ve eylem sürüyordu. Çeşitli ülkelerde benzer gönüllü örgütleri hayata geçmişti bile. En azından, yaz turizminin kirliliğine karşı dünya ölçeğinde bir eylemin başlamasını sağlamıştı ÇKT üyeleri.

İmdaaaaat!

Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin etkinliği başlayalı on gün kadar olmuştu. Akşamüstü, her zamankinden daha hızlı esmeye başladı rüzgâr. Denizin rengi koyulaşmış, üstünde pamuk öbekleri gibi ak köpükler belirmeye başlamıştı.

O günü değerlendirmek üzere yaptıkları toplantıdan eve dönerken, "Fırtına çıkacak galiba," diye düşündü Tekin. "Aman çıksın, hava da serinler belki biraz. Bu gece rahat uyuruz."

Keyifli bir akşam yemeğinden sonra, hemen bilgisayarının başına geçti Tekin. Önce, bulunduğu Burhaniye yöresine ilişkin bilgileri aktardı arkadaşlarına. Sonra da onların verdiği bilgileri okumaya başladı.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

"Bu havada denizde olmayı istemezdim doğrusu," diye düşündüğü sırada, bilgisayarının ekranında

yeşil ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Hemen ardından Alenya belirdi ekranda. Çok telaşlıydı.

"İmdat! Acil durum! Tekin orada mısın?" diye bağıırıyordu telaşla.

"Buradayım Alenya, göremiyor musun beni?" dedi Tekin. "Sorun nedir?"

"Ayvalık açıklarında acil bir durum var!" diye bağırdı Alenya.

"Nedir?"

"İnsan dolu bir tekne! Fırtınada sürükleniyor. Acele yardım gerekiyor!"

"Tam olarak neredeler?"

"Midilli Adası ile Ayvalık arasında. Tekne batmak üzere!"

Tekin, bunu duyar duymaz, Atlantisliilerin verdiği araç gereçle dolu çantasını kapıp dışarıya koştu. Kalem biçimindeki aygıtıyla bir balon üretilip hızla Ayvalık yönüne uçması, yalnızca birkaç dakikasını almıştı. Az sonra denizin üzerindeydi.

Rüzgâr, iyice şiddetlenmişti. Dağ gibi dalgalar yükseliyordu denizin üzerinde. Birkaç dakika sonra, Alenya'nın sözünü ettiği tekneyi görmüştü.

Eski bir balıkçı teknesiydi bu. Gerçekten de tepeleme insan doluydu. Ve... Motoru çalışmıyordu!

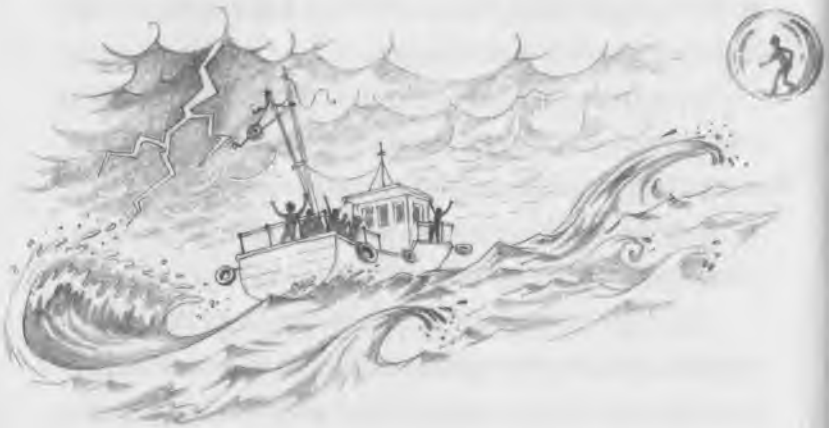
Çıglıklar yükseliyordu teknedeki. Tekin'in bilmediği bir dilde bağıırıyordu teknedekiler ama Atlantisliilerin kazandırdığı düşünce okuma becerisi sayesinde,

hepsinin, "İmdat!" diye bağırdığını anlıyordu.

Sert bir dalga, her an parçalayabilirdi tekneyi. Tekin'in çok acil bir çözüm bulması gerekiyordu.

Aklına ilk gelen şeyi yaptı. Balon aygıtını çıkarıp üç büyük balon üretti hemen. İki balonu teknenin altına yönlendirdi. Bunlar, iki yandan tekneyi destekleyip batmasını önleyecekti. Üçüncü balonu ise tekneyi hareket ettirmek üzere arkaya yönlendirdi. Birkaç dakika sonra gemi, dalgaların üzerinde kayar gibi hareket ederek karaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Tekin, balonların yardımıyla tekneyi karaya doğru yönlendirirken gemidekilerin düşüncelerini okuyordu. İnanılmaz bir korku içindeydi hepsi de. Pakistan, Afganistan ve Irak'tan gelip Avrupa'ya ulaşmak isteyen kaçak göçmenlerdi bunlar. Midilli Adası'na gitmek üzere, bu dağılmak üzere olan eski tekneyle yola

çıkışlardı. Fırtına şiddetlenince teknenin kaptanı takma motorlu şişme bota atlayıp kaçmıştı. Gemicilikten anlayan bir yolcu dümene geçtiyse de motorlar durunca onun da yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

On dakika sonra tekne Ayvalık limanına girmiş, Sahil Güvenlik binasının önüne yaklaşmıştı. Ne olduğunu, nasıl kurtulduklarını anlayamayan yolcuların sevinç çığlıkları, çevredeki herkesi uyandırmaya yetmişti.

Tekin, önce tekneyi kurtarmak için kullandığı balonları yok etti. Sonra kendi balonuyla biraz yükselip olan biteni izlemeye koyuldu. Balonu görünmez olduğu için kimse tarafından fark edilme tehlikesi yoktu. Böylelikle bir sürü soruyu yanıtlama zorunluluğundan da kurtulmuş oluyordu.

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Motoru çalışmayan bir teknenin böylesine azgın bir fırtınada açık denizden limana kadar gelmiş olmasına inanamıyordu kimse. Kaçaklardan çat-pat İngilizce bilen biri, Sahil Güvenlik'teki nöbetçi subaya olanları anlatmaya çabalıyordu.

"Uçar gibi geldik vallah!" diyordu adam. "Motor bozuk. Kaptan mafiş. Biz geldik uçar gibi, on dakikada."

Fırtına daha da şiddetlenmeye başlamıştı. Görevliler kaçakları Sahil Güvenlik binasına alırken uzaklaştı oradan Tekin.

Enki ve Alenya, bilgisayar başında onu bekliyordı.

"Kutlarım seni oğul," dedi Enki. "Çok iyi bir iş başardın."

"Bu da başka türlü bir çevre temizliği," diyerek gülümsedi Alenya.

Olay, ertesi gün gazetelerin baş sayfasındaydı. Denizin ortasında, parçalanmak üzere olan, motoru bozuk eski bir teknedeki, onu çocuk, 122 kaçak göçmen, esrarengiz bir biçimde Ayvalık limanına gelebilmiş ve tam da Sahil Güvenlik binasının önünde kıyıya yanaşmıştı. Olayı Ayvalık-Midilli arasındaki su akıntılarına bağlayanlar vardı. Ayvalık'ta yaşayan yaşlı bir şair, "Sirenlerin¹ işi olmalı bu," diyordu. "Teknedeki çocuk ve kadınlara acıyıp onları kıyıya kadar taşımış olmalılar."

"Soruşturmalarla başının derde girmesini istemeyen lüks bir yat yedeğe alıp getirmiş onları kıyıya," diyordu kimileri.

En hoş açıklamayı ise yaşlı bir denizci yapmıştı:

"Eski denizcilerin ruhları dolaşır bu sularda. Onlar gelip kurtarmıştır tekneyi."

Bu açıklama, ÇKT üyeleri arasında şakalara yol açmıştı. Tekin'e seslenecekleri zaman, "Ey ruuuuh!" diye bağırıp gülüşüyorlardı.

¹ Siren, belden aşağısı balık, belden yukarısı insan olan mitoloji canlısı, denizkızı. BA

“İnsanların, açıklayamadıkları şeyleri hemen ruhlara, perilere, cinlere bağlaması ne kadar ilginç,” diyordu Tekin.

“Hemen, hiç olmayacak hurafeler geliyor akıllarına. Oysa bu çağda insanların artık biliyor olması gerekir cin, peri, denizkızı diye bir şeyin bulunmadığını.”

Bilmiş bilmiş başını salladı Aslıhan.

“Babam bunların hep eğitimsizlikten kaynaklandığını söylüyor,” dedi.

“Sirenlerden söz eden o şair de mi eğitimsiz?” diye söze karıştı Elif.

“Canım, o da çok romantik biri olmalı,” dedi Tekin gülerek.

Kaçak Göçmenler

Bu kaçak göçmenler konusu Tekin'in kafasını kurcalamaya başlamıştı. Tekneyi bırakıp kaçan kapitan üç gün sonra yakalanmış, yargılanmak üzere tutuklanmıştı ama verdiği bilgiler konuya hiçbir açıklık getirmiyordu.

Olay günü, sabahın erken saatlerinde birisi aramıştı kendisini telefonla. Geceleyin Midilli'ye götürülecek mal olduğunu söylemişti. İnsan taşıyacağını kendi de bilmiyordu.

Gece vakti kararlaştırılan bir yere gelen TIR'dan bu insanlar çıkınca kendi de çok şaşırmıştı. Ama vazgeçerse başının derde girebileceğini düşünerek korkmuş, kaçakları adaya götürmeyi kabul etmişti. Parasını da orada, peşin almıştı.

Teknesinin çok eski olduğunu biliyordu. Onu yenilemek için paraya gereksinimi vardı. Yoksa böyle bir işi kabul eder miydi?

Evet, hava rüzgârlıydı ama böyle bir fırtına kopacağını hiç düşünmemişti. Akşam hava yatışır diye tahmin ediyordu. Deniz azdıkça ne yapacağını şaşır-mıştı. Küçücük bir şişme botla bu kadar insanı kurtaramazdı. O zaman kendi canını kurtarmaya bakmıştı. Elbette böyle davrandığı için çok utanıyordu ama elden ne gelir? Yapmıştı işte.

Hayır, TIR'ın sürücüsünü tanıımıyordu. Siyah bir gözlük vardı yüzünde. Zaten ortalık da karanlıktı. Sokakta görse bile tanıyamazdı sürücüyü. Hayır, sürücüden başka kimseyi görmemişti.

Daha önce bu tür işlere hiç bulaşmamıştı. İlk kez yapıyordu ve çok pişmandı. Teknesi iyice eskimiş olmasa böyle bir işe asla girişmezdi. Cezası neyse, çekmeye razıydı.

İzleyen günlerde, kaçak göçmen taşıyan tekne kaptanının sorgulanmasına ilişkin gazetelerde yer alan haberlerin tamamı bu kadardı.

Bu olay can kaybı olmadan kapanmıştı ama dünyanın sıkıntılı yörelerinden kurtulmaya çalışan kaçaklar geldikçe benzeri olaylar sürecekti. Üç beş günde bir, benzeri haberler yer alıyordu gazetelerde. Tekin, bu olaya bir çözüm getirmek istiyordu.

Bir sabah, bilgisayarının başına geçip Atamya'yı aradı.

Enki'nin torunu, Enkisel çıktı karşısına. Yaşlı bilgelere iletmesi için kafasındaki soruyu ona sordu:

"Enkisel, her gün yüzlerce TIR gelip geçiyor burarlardan. Bunların eşya taşıyor olması gerekiyor. Ama bazıları da kaçak göçmenleri taşıyor. Gelip giden bu TIR'ları denetleyip insan taşıyanları belirleyemez miyiz?"

"Bunu en iyi Sunku Dede bilir, hemen gidip ona soracağım," dedi Enkisel. "Sanırım yanıtını akşama alırsın."

O gün, dalgın dalgın dolaştı ortalıkta Tekin. Çevredeki nar ağaçlarına baktı uzun uzun, sarı gözlü iri papatyaları kokladı. Eskiden zeytinliklerin bulunduğu yere dikilmiş çirkin görünümlü apartmanlara baktı. Kumsalı çekirge sürüsü gibi doldurmuş olan insanları izledi. İnsanların, kendilerine bunca güzellik armağan eden doğayı nasıl da acımadan yok ettiklerini düşündü bir süre. Sonra çevredeki kıyımdan nasılsa kurtulabilmiş büyük bir ceviz ağacına sırtını dayayıp oturdu.

Sıcak bir gündü. Ceviz ağacının gölgesi oldukça serindi. O serinlikte, doğanın dünyamıza sunduğu güzellikleri korumanın yollarını düşünürken gözleri kapandı usulca. Yarı uyur, yarı uyanık bir halde düşler görmeye başladı.

Atlantis'i gördü önce düşünde. Atlantisliler ileri teknolojileriyle tüm dünyayı denetim altına alıyor, barış, kardeşlik ve refah getiriyorlardı dünyamıza. Yoksulluk nedir, hastalık nedir bilmiyordu hiç kimse.

Ama tam her şey yolunda giderken dünya koşullarına alışkın olmayan Atlantisliler nezdeden ölüp gidiyordu. Atlantis teknolojisini kullanabilecek hiç kimse kalmadığı için dünya yeniden eski karmaşık ortamına dönüyordu.

Rahatsız olmuştu Tekin. Ağacın gövdesine dayalı başını öteki yana doğru çevirdi. Yeni bir düş görmeye başlamıştı. TIR'larla gelen kaçak göçmenleri büyük balonlara bindirip Atlantis'e götürüyordu. Göçmenler orada çok mutlu oluyorlardı. Ama Atlantis'in nüfusu hızla artıyordu. Sonunda, ülkenin kaynakları insanlara yetmez oluyordu. Atamya, "Bize bu kötülüğü niye yaptın?" diye azarlıyordu Tekin'i.

Tekin ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Çaresiz insanlara yardım etmek istiyor ama edemiyordu. Sonra kendisini korkunç dalgaların orta yerinde yüzerken buldu. Az ötede güzel bir tekne vardı ama oraya bir türlü ulaşamıyordu. Su çok soğuktu.

Birden yanaklarına çarpan su sıcaklaşmıştı. Gözlerini açtı Tekin. Düş görüyordu, bunu anlamıştı ama yanaklarındaki sıcaklık düş değildi. Uzun tüylü, kahverengi bir köpek yanına gelmiş, yanaklarını yalıyordu.

Cins bir köpekti bu. Çok güzeldi. Belli ki çok iyi eğitilmişti. Ama ne tasma ne de sahibini belli edecek bir başka şey vardı üzerinde.

Yanına gelen bu yeni dostla bir süre oynadı Tekin.

Sonra Sunku Dede'yle haberleşmek üzere eve doğru yürümeye başladı. Köpek de onu izliyordu.

"Haydi git," dedi Tekin köpeğe. "Evine git."

Bir an duraklayan köpek, kuyruğunu sallayarak kesik kesik havladı. Tekin yürümeye başlayınca da ardından gelmeyi sürdürdü.

Tekin, köpeği evine yollamayı birkaç kez denediyse de başaramadı. Dili bir karış dışarıda, kuyruğunu sallayarak ardı sıra geliyordu hayvan.

"Anne bir konuğumuz var," diye seslendi Tekin eve girerken. Sonra da köpekle karşılaşmasını anlattı annesine. Yemek artıklarıyla dolu kocaman bir tabakla dışarıya fırladı Tekin'in annesi Nilay Hanım.

"Ayol bu safkan bir İspanyol Cooker!" diye bağırdı köpeği görür görmez. "Hele bir karnını doyuralım, suyunu verelim. Yarın kimin köpeği olduğunu araştırır buluruz."

Tekin hiç bilmiyordu ama yaşamında yeni bir dönem başlamıştı o anda... İspanyol Cooker'lı bir dönem.

Bir yoğurt kabını iyice yıkayıp içine doldurduğu suyu köpeğe götürdükten sonra bilgisayarının başına geçti Tekin. Enkisel onu bekliyordu.

"Sunku Dede, uydu aracılığıyla taşıtları izlemek için kullanılan bir sistemden yararlanarak Ayvalık yöresine gelen tüm TIR'ları izlemeye alabileceğini söyledi," dedi Enkisel. "TIR'da bulunan canlıların

vücut sıcaklığını saptayabiliyormuş bu sistemden yararlanarak. Ama içeridekilerin insan mı, hayvan mı olduğunu bilemiyormuş.”

Bir kahkaha attı Tekin, “Yaşasın!” diye bağırdı. “Merak etme Enkisel, hayvanları çok sever bizim insanlarımız. Onları öyle kötü koşullarda taşımazlar. İçinde canlı olan bir TIR saptanırsa bil ki kaçak insan taşıyordur.”

“İyi öyleyse Sunku Dede’nin sistemi az sonra bölgeyi taramaya başlayacak. Astra ve Kora, nöbetleşe başında duracaklar ve bir şey yakalarlarsa en kısa sürede sana bildirecekler.”

Bir kez daha, “Yaşasın!” diye bağırdı Tekin.

Sesi biraz yüksek çıkmıştı bu kez.

“Hayrola oğlum, bu sevinç ne?” diye seslendi içlerinden Nilay Hanım.

“Çöp toplama işi anne,” dedi Tekin, “gönüllüler öyle çoğaldı ki... Ona seviniyorum.”

İşıl işıl parladı gözleri Nilay Hanım’ın. Bu olayı başlatan oğluyla gurur duyuyordu. Ama onu şımartmamak için hiçbir şey söylemiyordu. Gazeteciler bile gelmişti birkaç kez kendisiyle ve Tekin’in babası Aydın Bey’le görüşmeye.

Az sonra, köpekle oynamak için bahçeye çıktı Tekin. Elinde, çok eski bir fanilasını sıkıştırıp sicimlerle bağlayarak yaptığı bir top vardı. Önüne konan yiyecekleri bitirmiş, suyunu içmiş, çimenlerin üzerinde

yatıyordu köpek. Tekin'i görür görmez ön ayaklarının üstünde doğrulup kuyruk sallamaya başladı. Elindeki bezden topu ileriye doğru fırlattı. Tekin, "Getir oğlum!" diye bağırdı.

Bağırmasına hiç gerek yoktu. Topun atıldığını görür görmez yıldırım gibi fırlamıştı köpek. Yere düşmeden, sıçrayarak havada yakalayıp getirdi, Tekin'in önüne koydu topu. Sevinç içinde kuyruğunu sallayarak kesik kesik iki üç kez havladı. Belli ki topun yeniden atılmasını istiyordu.

Yarım saat kadar sürdü bu top oyunu. Sonunda ikisi de yorulmuştu. Tekin odasına dönerken köpek dev bahçe duvarının yanındaki çimenlerin üzerine kıvrılıp uyuklamaya koyuldu.

Bilgisayarında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Hemen tuşlara dokundu Tekin. Karşısında Astra duruyordu. Bir eliyle yanaklarını ovuşturuyordu.

"Boşuna uğraşma oğlum, öyle yaparak sakallarının çıkmasını hızlandıramazsın," dedi Tekin gülerek.

Astra, Tekin'in bu şakasına gülümsemedi bile.

"Çok ciddi bir şey olmalı," diye düşündü Tekin. Astra hemen söze girdi:

"Burhaniye'ye doğru değişik yönlerden gelen iki TIR saptadık," dedi Astra. "İkisinden de içlerinde canlı bulunduğu sinyali alıyoruz."

"Burhaniye mi?" diye sordu Tekin şaşkınlıkla.

"Evet Burhaniye. Son olaydan sonra Ayvalık'ı

güvenli bulmamış olabilirler. Sahil Güvenlik daha bir sıkı denetliyor ya Ayvalık kıyılarını. Sanırım şimdi Burhaniye'den kaldıracaklar kaçak gemisini."

"Haklısın. Bu sıralar daha dikkatli olmak zorundalar."

"Nereye gideceklerini bilmiyoruz ama yarım saat kadar sonra oraya gelmiş olurlar."

"Bir dakika," diyerek Google dünya haritasını açtı Tekin. Burhaniye çevresini iyice yakınlaştırdı. Tüm bölgeyi ayrıntılarıyla görebiliyordu. Kasabanın kuzeyinde bir dere vardı. Derenin denize açıldığı yerde herhangi bir yerleşim yeri yoktu. En uygun yer burası olmalıydı. Derenin ağzından içeriye giren bir tekne kıyıya yanaşıp kimseye görünmeden kaçakları alabilirdi.

Tekinlerin kaldığı tatil sitesine çok yakındı burası. Yürüyerek gitse on dakika sonra derenin kıyısına ulaşabilirdi.

"Eğer başka tarafa yönelirlerse haber verirsiniz, balonla o tarafa geçerim," dedi Tekin.

"İletişim anahtarlığını yanına al. Sesini iyice kıs. Öyle haberleşeceğiz seninle."

"Tamam, ben çıkıyorum."

"Anne ben biraz dolaşacağım," dedi Tekin dışarıya çıkarken annesine. Küçük çantasını yanına almıştı.

"Gecikme."

"Tamam gecikmem."

Bahçe kapısından çıkarken kıvrılmış uyuklayan köpeğin başını kaldırıp kuyruk salladığını, sonra da kalkıp sessizce ardına düştüğünü görmedi Tekin. Hızlı hızlı yürüyor, bir an önce derenin ağzına ulaşmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. İletişim anahtarlığı titreşti. Astra'ydı arayan.

"Neredesin?"

"Derenin ağzına yakın büyük bir tarla var, önükumsal, teknenin kolayca yaklaşabileceği bir yer. Oradayım."

"İyi. Gizlen hemen. TIR'lar derenin üstündeki köprüyü geçip senin oraya doğru yöneldi. İletişim anahtarlığını açık tut, fısıldayarak bile olsa bilgi ver bize."

"Tamam."

Tekin, TIR'ların farlarını görmüştü bile. Hemen bir çalılığın ardına gizlendi. Üç dakika sonra kum-salın önünde duran araçlara doğru sürüne sürüne ilerlemeye başladı.

TIR'ların birinden çıkan bir adam, taşıtın arkasına vurup bilmediği bir dilde bir şeyler söylemişti. Adam sonra ikinci TIR'a yönelip eliyle arkaya vurarak aynı sözleri yineledi.

İletişim aygıtına fısıldadı Tekin:

"Evet! Bunlar onlar! Göçmen kaçakçıları. ÇKT jandarmaya ve Sahil Güvenlik'e haber iletsin hemen."

Astra hemen Emre'yi arayıp haber verdi. İki dakika içinde Jandarma ve Sahil Güvenlik'in telefonları, telsizleri çalışmaya başlamıştı. Derhal tarif edilen yöne doğru yola çıktı güvenlik ekipleri. Bu arada iki helikopter de hemen havalanmıştı.

TIR'ların arkası açılmış, onlarca insan inmeye başlamış, oturup beklemeye koyulmuştu. Uzaktan bir motorun sesi duyuluyordu. Bu arada kaçaklardan sıkışanlar, ihtiyaçlarını gidermek üzere kuytu köşelere doğru dağılmışlardı. İçlerinden biri Tekin'i gördü. Görmemiş gibi davranarak işini bitirdikten sonra TIR sürücülerinden birinin yanına doğru gitti.

TIR'lardan boşalan kalabalığı şaşkınlıkla izleyen Tekin fark etmemişti bile bunu. Birden, "Ayağa kalk!" diye sert bir ses duydu. Az ötesinde beliriveren bir adam, elindeki tabancayı kendisine doğrultmuştu.

"Ama ben..." diye mırıldanarak doğruldu Tekin.

"Ellerini havaya kaldır!" diye bağırdı adam.

Bir an durakladı Tekin. Sonra:

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, çekin o silahı üstümden!" diye bağırdı.

"Sana kim olduğumu şimdi gösteririm," diyerek Tekin'e vurmak üzere atıldı adam. O anda korkunç bir hırlama duyuldu ve nereden çıktığı belli olmayan bir köpek, karanlığın içinden ok gibi fırlayıp silahlı adama saldırdı. O gün Tekin'in ardından eve gelen Cooker'dı bu.

Adam yere devrilmiş, tabancası bir yana savrulmuştu. Tekin hemen yerdeki tabancayı kaptı, "Dur,

bırak onu!" diye bağırdı köpeğe. Köpek yakaladığı düşmanı bırakmaya hiç de niyetli değildi. Üstüne çıkmış, dişlerini adamın gırtlığına bastırmıştı. En küçük bir direnişte ısırmaya hazırdı. Korkudan sesi çıkmaz olmuştu adamın.

Tam o sırada, Sahil Güvenlik'in iki helikopteri belirmişti havada. Biri, kaçakları almaya gelen teknenin kaçmasını önlerken öteki de TIR'ların hemen yanına konmuştu. Aynı anda, köprüyü geçmekte olan jandarma araçlarının "da-di, da-di" sesleri duyulmuştu. Kaçak göçmenler ne yapacaklarını şaşırılmış, saklanmak istercesine kendilerini getiren TIR'lara binmeye çalışıyorlardı telaş içinde.

Güvenlik güçleri denetimi sağladıktan sonra köpeği çekti adamın üstünden Tekin.

"Helikopterlere doğru yürü," dedi adama, "yoksa yeniden salarım köpeği üstüne..."

Adam, elleri havada güvenlik güçlerine doğru ilerlerken Tekin hızla uzaklaştı oradan. Elbette kahraman köpek de onu izliyordu.

O gece, göçmen kaçakçıları, havadan, karadan ve denizden kısıkvrak yakalanmıştı. Bu işle uğraşan çeteyle ilgili her türlü bilgi alınmıştı TIR sürücülerinden. Birkaç gün içinde çetenin tüm elemanları yakalanıp tutuklanmıştı.

Gazeteler, olayı telefonla haber veren gizli bir "muhbir" in ardına düşmüşlerdi ama hiçbir iz bu-

lamamışlardı. Sanıklardan birinin korkudan titreyerek sözünü ettiği çocuk ve köpeğin de izine bile rastlanmamıştı. Sonuçta, kaynağı belirsiz bir haber sayesinde 317 kaçak göçmen, tehlikeli bir yolculuğa çıkmadan yakalanmış ve Birleşmiş Milletler Göçmen Dairesi'ne teslim edilmişti. Uluslararası boyuttaki bir insan kaçırma çetesinin Türkiye ayağı tümüyle çökerilmiş, Asya ve Avrupa'daki uzantılarıyla ilgili önemli bilgiler ele geçirilmişti.

O gece Tekin eve dönerken açık bir büfeden beş tane sosis alıp ödül olarak verdi köpeğe. Evde, hemen bilgisayarının başına geçip ÇKT üyeleriyle Atlantisli dostlarına olaylarla ilgili ayrıntılı bilgi verdi. Öyle yoğun ve heyecanlı bir gece geçirmişti ki yatağına yatar yatmaz, derin bir uykuya daldı.

Kediler ve Köpekler

Ertesi sabah, kahvaltı sırasında, "Oğulcuğum, bu köpeğin sahiplerini bulup onlara götürmeliyiz," dedi Nilay Hanım.

"Nasıl bulabiliriz ki anne? Kapı kapı dolaşıp insanlara bu köpek sizin mi diye soramam ki?" diye yanıtladı Tekin.

"Bakımlı bir köpek," dedi Tekin'in babası Ayhan Bey. "Kasabada yalnızca bir veteriner var. Belki o köpeği tanır, sahiplerini de bilir."

"Tamam," dedi Tekin, "az sonra götürürüm onu veterinere."

Tekin, üç dilim salamla gitti köpeğin yanına. Geldiğini görür görmez uzandığı yerden kalkıp kuyruğunu sallayarak karşıladı onu köpek. Bir çırpıda yuttu getirdiği salamları. Doğrusu sahibini bulup onu geri vermeyi hiç istemiyordu Tekin. Ama böyle yapması gerektiğini de biliyordu.

"Gel oğlum, gidiyoruz," diye seslendi köpeğe. Sevinerek Tekin'in yanı sıra yürümeye başladı köpek. Az sonra veterinerin muayenehanesinin bulunduğu binanın önündeydiler.

"Bu köpeği tanıyor musunuz?" diye sordu Tekin.

"Elbette," diye yanıtladı veteriner, "Orfe bu." Adını duyar duymaz keyifle kuyruk sallamaya başladı köpek. Kayıt defterini karıştırdı veteriner:

"Sahibi Cemil Bey, İskele Mahallesi'nde, Esenler Sitesi'nde oturuyor. İki blok ötede."

Az sonra Esenler Sitesi'ndeydiler. Giriş katın balkonunda oturan yaşlı bir kadına sordu Tekin, Cemil Beylerin numarasını.

"Onlar Ankara'ya döndü oğlum," dedi kadın.

Tekin çok şaşırmıştı.

"Bu köpek," dedi, "Orfe, onlarınmış..."

"Ah yavrum," dedi kadın, "apartman dairesinde bakamayız diye burada bıraktılar onu."

"Kime bıraktıklarını biliyor musunuz?"

"Yok canım, birine bırakmış falan değiller. Öylesine, sokağa salıverdiler işte. Tatile gelenlerin çoğu öyle yapıyor. Burada edindikleri kediye, köpeği sokağa bırakıp gidiyorlar."

Bunu duymak çok şaşırtmıştı Tekin'i. Orfe'nin artık bir sahibinin olmayışına için için sevinmiş ama kedilere ve köpeklere yapılan bu haksızlığa da çok üzülmüştü.

Yaşlı kadına teşekkür edip ayrıldı oradan. "Gel Orfe," diyerek deniz kıyısına doğru yürüdü. Bir süre amaçsızca dolaştı kıyı boyunca.

Çevrede başıboş gezen köpekleri o zaman fark etti. Hepsi de bakımlı, cins cins hayvanlardı. Kimisinin tasmaı bile duruyordu boynunda. Hangisinin sahipli, hangisinin sahipsiz olduğunu anlamak olanaksızdı. Kuytu yerlerde uyuklayan bir sürü de kedi vardı. İnsanların bu sorumsuz davranışları içinde bir yerleri sızlatmıştı Tekin'in.

Dalgın dalgın dolaşırken kendini Burhaniye Belediyesi'nin önünde buluverdi. Acaba belediye ile işbirliği yapıp bu soruna bir çözüm bulamazlar mıydı?

Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin çalışmaları nedeniyle belediyedeki görevliler çok seviyordu onu. Çevreden sorumlu Başkan Yardımcısı Hüseyin Bey'le görüşmek istediğini söyledi kapıdaki görevliye. Az sonra, genç ve dinamik bir belediyeci olan Hüseyin Bey'in yanındaydı.

"Ooo Tekin, ne güzel bir köpek bulmuşsun kendine," diyerek karşıladı onu Hüseyin Bey.

"Ben de bunun için geldim size," dedi Tekin. "Orfe, sahipleri tarafından sokağa bırakılmış bir köpek. Dün buldum onu. Daha doğrusu o beni buldu. Sahiplerini aradım, Orfe'yi sokağa bırakıp gittiklerini öğrendim."

"Ah," dedi Hüseyin Bey, "tatile gelenler hep yapı-

yorlar bunu. Buraya geldiklerinde bir kedi ya da köpek ediniyorlar. Giderken de hayvanları sokağa bırakıyorlar. Her yıl yaşıyoruz aynı sorunu. Bir çözüm bulamadık ama. Sen şimdi Orfe'yi ne yapacağını mı sormaya geldin?"

"Yok hayır. Orfe artık benim köpeğim oldu. Sokaktaki öteki kediler ve köpekler için ne yapabiliriz diye sormaya gelmişim."

"Senin gibi bir sahip bulduğu için Orfe gerçekten çok şanslı bir köpek. Sokağa bırakılan her hayvan onun kadar şanslı değil ama."

Orfe gelip Tekin'in ayaklarının dibine uzanmıştı. Adı her geçtiğinde başını kaldırıp sevinçle kuyruk sallıyordu. Tekin, köpeğin akşamki kahramanlığını anımsayıp başını okşadı.

"Belki de benim şansımıdır o," dedi gülümseyerek.

"Biz belediye olarak kış aylarını geçirebilecekleri geçici bir barınak hazırlıyoruz sokak hayvanları için," dedi Hüseyin Bey. "Ama çok masraflı oluyor bu. Bahar geldiğinde aşılarını yapıp yine sokaklara salıyoruz hayvanları. Kimi kendine birer kapı buluyor, kimi de sokak koşullarında yaşamını sürdürüyor. Daha iyi bir önerin varsa değerlendirebiliriz."

Bir an düşündü Tekin.

"Bilmiyorum. Ben böyle bir sorun olduğunu yeni fark ettim. Arkadaşlarla konuşmam gerekir."

“Çözüm getirebilecek bir öneriyle gelebilirseniz biz de çok seviniriz. Bu yalnız Burhaniye’nin değil, çevredeki tüm beldelerin önemli sorunlarından biri...”

Tekin, belediyeden ayrılırken çok düşünceliydi. Acaba Çevre Kardeşliği Takımı bu sahipsiz hayvanlar için bir şey yapamaz mıydı? Önce, yeniden veterinerine uğradı. Orfe’nin aşı karnesini aldı ondan. Eve geldiğinde durumu annesiyle babasına anlattı.

“İzin verirsiniz benim köpeğim olsun Orfe. O kadar iyi bir hayvan ki...”

Onun ne kadar istekli olduğunu gören Nilay Hanım, eşine baktı.

“Peki,” dedi Aydın Bey, “ama bakımı ve her türlü sorumluluğu senin görevin olacak. Gezdirmesi, beslenmesi, her şeyi...”

“Tamam!” diye bağırdı Tekin. Koşup annesini, babasını kucakladı, öptü.

Orfe kapının önünde çimenlere uzanmış, sanki kendisiyle ilgili bir karar alınacağını biliyormuş gibi bekliyordu. Kapıyı açıp içeriye çağırdı onu Tekin.

“Orfe gel!”

Sevinçle kuyruk sallayarak girdi içeriye Orfe. Yabancı olduğu bir evdi burası. Çevreye bakınıp kuyruk sallayarak kesik kesik üç kez havladı. Teşekkür ediyor gibiydi. Yerleri, havayı kokladı kısa bir süre. Sonra da sanki kırk yıldır bu evde yaşıyormuş gibi

Tekin'in odasına yöneldi. Odadaki küçük çalışma masasının önündeki eski kilimin üstüne uzanıverdi.

İnanılmaz bir sevinç dalgası belirdi Tekin'in yüreğinde. Orfe kurtulmuş, sıcak bir yuvaya sahip olmuştu. Şimdi sıra, sokağa bırakılmış öteki kedi ve köpeklerdeydi. Bilgisayarının başına geçip ayrıntılarıyla yazdı bu konuyu. Yazdığı notu ÇKT üyeleriyle Atlantis'e yolladı hemen. Yatağına uzanıp biraz kitap okuduktan sonra Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin çalışmalarına katılmak üzere evden çıktı. Elbette Orfe'yle birlikte. Çevresinde hoplaya zıplaya keyifle koşturuyordu Orfe. Yanlarına gider gitmez, çevre gönüllülerinin sevgilisi oluvermişti.

Toplanacak çöpler gittikçe azalıyordu. İnsanlar çevreye karşı daha duyarlı olmaya başlamışlardı. O gün, erkenden eve döndü Tekin. Bilgisayarının başına geçti. Orfe yine kilimin üstüne uzanmıştı. Arada bir başını kaldırıp hâlâ orada olup olmadığını anlamak ister gibi Tekin'e bakıyordu.

Annesi kocaman bir tabak dolusu yiyecek getirdi Orfe'ye. Yere yaydığı bir gazetenin üstüne koydu tabağı. Orfe şapır şupur yemeye başladı önüne konanları.

"Ona bir mama tabağıyla su kabı almamız gerek," dedi Nilay Hanım. "Ayrıca bir de tasma lazım. Tüyle-rini fırçalamak için bir fırça, kemirmesi için de birkaç kemik..."

Gülümsedi annesine Tekin.

"Tamam," dedi, "yarın hallederim."

"Olmaaaaz..." dedi annesi, "bunları yarın birlikte halledeceğiz. Orfe benim de köpeğim."

Kalkıp öptü annesini Tekin, "Sağ ol anne," dedi.

Sıcacık bir duyguyla dolmuştu yüreği.

Orfe, keyifle kuyruğunu sallıyordu.

Barınak

O gece, ÇKT üyeleriyle Atlantisli arkadaşları, bilgisayarlarının başında iki saat boyunca terk edilen hayvanlar konusunda neler yapılabileceğini tartıştılar. Ertesi sabah Tekin, Hüseyin Bey'e bir öneri götürdü.

Çevredeki belde belediyeleri, gönüllülerin topladığı dönüştürülebilir atıkları satarak elde ettikleri gelirin bir bölümünü, büyük inşaatlarda büro olarak kullanılan, "konteynır" adı verilen prefabrik¹ yapılardan almak için harcayabilirlerse çok güzel hayvan barınakları oluşturulabilirdi. Çevre gönüllüleri kendilerine gösterilecek uygun bir yerde, bu barınakların üstüne oturtulacağı betonu dökebilirlerdi.

¹ Prefabrik: Parçaları fabrikada ya da farklı malzemeler kullanılarak hazırlanıp istenilen yerde kurulabilen, taşınabilir yapı elemanları, bu elemanlarla kurulan yapı. BA

"İnternet'te araştırdık, yaptıkları inşaatları tamamlayan pek çok firma bu konteynırları çok ucuz fiyata satıyor. İçlerini, farklı cinsteki köpekler için bölmelere de ayırabiliriz. Bunların ısıtılması da çok kolay oluyormuş. İstenirse üst katları büro, malzeme deposu gibi amaçlarla da kullanılabilir."

Tekin'in heyecanı Hüseyin Bey'i de etkilemişti. Hayvanları çok severdi o da. Bu öneriyi başkana götüreceğini ve öteki beldelerin belediye başkanlarıyla bağlantı kurmasını sağlayacağını söyledi.

"Elimden geleni yapacağım Tekin, hiç merak etme," dedi Tekin'le Orfe ayrılırken.

Gerçekten de iki gün içinde öteki belediyelerden onay gelmiş, barınağın kurulacağı yer belirlenmişti. Artık işletilmeyen eski bir taşocağının geniş alanı kullanılacaktı barınak için. Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri, o hafta sonu bölge hayvan barınağının kurulması için kolları sıvamıştı. Ama buna da gerek kalmadı.

Gönüllülerin bu yeni girişimi beldelerde hemen duyulmuştu. Yörede büyük turistik tesisler inşa eden Çamlık İnşaat Şirketi, beton zeminlerin hazırlanmasını gönüllü olarak üstlenmişti. Aynı şirket, kullanmadığı konteynırlardan iki tanesini barınağa armağan etmiş, aracılık yaparak öteki konteynırların da çok ucuza alınmasını sağlamıştı.

Tam bir hafta sonra, çevresi kümes teliyle çevrili

geniş bir alanda, büyük bir şenlikle açıldı hayvan barınağı. Köpekler için altı, kediler için üç konteynır yerleştirilmişti alana. Bir de bakıcılar için ofis binası vardı. Hayvanların yemek ve su kaplarını Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri kendi harçlıklarıyla almışlardı. Yöre halkının katkılarıyla, hayvanlara uzun bir süre yetecek kadar kedi ve köpek maması da satın alınmıştı.

Belde belediyeleri iki gün süreyle sokaklardaki tasmasız köpek ve kedilerin toplanıp barınağa götürüleceğini duyurdu hoparlörlerle. Açılışın yapıldığı, sahipsiz köpek ve kedilerin barınağa getirilmeye başlandığı ilk gün, büyük bir kalabalık vardı.

Önce köpekler getirildi. Yaklaşık elli kadar köpek toplanmıştı. İlk anda, korkulu gözlerle baktılar çevrelerine. Sahipsiz başka köpekleri ve kendilerine sevgiyle yaklaşan insanları görünce rahatladılar. Çoğu açtı zavallıların. Hemen, tepeleme dolu olan mama kaplarına koştular, bir güzel doyurdular karınlarını.

Su kaplarından su içtiler. Açılışa gelen insanlarla koşup oynastılar bir süre.

Belediye arabasıyla getirilen köpekler indirilirken Orfe'yle birlikte kuytu bir köşeye çekildi Tekin. Çok duygulanmıştı. Orfe'ye sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"İnsanlar niye bu kadar duyarsız davranıyorlar hayvan dostlarına karşı?" diye soruyordu bir yandan da. Olan biteni anlamış gibi Tekin'in yüzünü, akan yaşlarını yalamaya koyuldu Orfe.

Sonra otuz kadar kedi getirildi barınağa. Köpeklerin bölümünden kümes telleriyle ayrılmış kendi bölümlerine kondu onlar da. Köpeklerin havlamasıyla kedilerin miyavlaması birbirine karıştı bir anda.

Belediyelerin görevlendirdiği iki bakıcı vardı. Hemen oracıkta, kış aylarını da o yörede geçirenlerden on kişilik bir gönüllü kurulu oluşturuldu. Bu gönüllüler, çevrelerindeki kasaplardan atılacak etleri ve kemikleri toplayacaklar, haşlayıp barınağa getireceklerdi. Yöredeki büyük marketlerden de bu bağlamda destek sözü alınmıştı.

Karınları doyan hayvanlar da, onlara böyle bir barınak kazandırılmış olmasına sevinen hayvanseverler de çok mutluydu.

Bir ara, eline bir megafon alarak herkesi susturdu Hüseyin Bey.

"Bu güzel olayı başlatan duyarlı genç arkadaşımızla tanıştıracacağım şimdi sizi," dedi. "Onun çabaları

olmasaydı bu güzel hayvanlar hâlâ sokaklarda yaşıyor olacaktı. Tekin, lütfen buraya gelir misin?"

Başlar sağa sola çevrildi ama gelen kimse yoktu ortalıkta.

"Tekin, seni bekliyoruz," diye bir kez daha seslendi Hüseyin Bey.

Tekin, çoktan uzaklaşmıştı oradan. Deniz kıyısında kollarını kucaklar gibi gökyüzüne doğru açmış, Orfe'siyle birlikte koşuyordu. Mutluluktan uçuyordu. Sevinç kahkahaları atarken gözlerinden aşağıya süzülen yaşlara da engel olamıyordu.

Eve dönüp yemeğini yedikten sonra odasına kapanıp bilgisayarının başına geçti Tekin. Dostlarına barınağı ve açılış törenini uzun uzun anlattı.

Orfe, eski kilimin üstünde yatıyor, arada bir başını kaldırıp kuyruğunu sallayarak yeni sahibine bakıyordu.

Onun kendisini asla terk etmeyeceğini çok iyi biliyordu Orfe.

ÇKT üyelerinin tatili o hafta sonu bitiyordu. Ama Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin çalışmaları öyle bir düzene oturmuştu ki yaz sonuna kadar tıkr tıkr yürüyecekti. Tek sorun yararsız atıkların toplanmasıydı. Emre ve Tekin, bu görevi dönüşümlü olarak üstleneceklerdi. Gerekirse Barış da onlara yardımcı olabilirdi.

Bu düzen, hiç aksamadan işledi. Yaz sonunda,

DenizTemiz TURMEPA'nın yayınladığı bültene göre, Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri, toplam 278 ton dönüştürülebilir atık toplayıp belde belediyelerine teslim etmişlerdi.

Kaç ton yararsız atık toplandığı ve bunların kimler tarafından nereye taşındığı konusunda hiç kimsenin en küçük bir bilgisi bile yoktu. Belediye kamyonları atıkları toplamaya geldiklerinde yararsız atıklar çoktan taşınmış oluyordu. Kimi gazeteciler gece boyunca atık toplama yerlerinde nöbet beklemişlerse de hiçbir şey öğrenememişlerdi. Bu konu bir sır olarak kalacaktı.

Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin bu eylemi ülkemizin tüm kıyı şeridine yayılmış, kıyılarımızın temizliğine önemli boyutlarda katkı sağlanmıştı.

Yaz sonu, okulların açıldığı ilk gün, ÇKT üyelerini büyük bir sürpriz bekliyordu. Çevre Bakanlığı ile Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan birer temsilci gelmişti okullarına. Açılış töreni sırasında bu iki görevli, Çevre Bakanlığı'nın madalyası, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın teşekkür belgeleriyle ödüllendirdi bu eylemi başlatan beş arkadaşı. Madalyaları boyunlarına asılırken bütün okul çılgınca alkışlıyordu çevreci gençleri. En çok alkışlayan da Okul Müdürü Murat Bey olmuştu. Gözleri yaşlarla dolan Murat Bey, tören sonrasında koşup teker teker coşkuyla öptü ÇKT üyelerini.

O gün okulda gerçek bir bayram havası vardı. Derslerde tüm öğretmenler bu büyük başarıdan söz edip çevreyi korumanın önemine değindiler.

O gün, okulda bir "Çevreciler Kulübü" kuruldu ve yüzlerce öğrenci kulübe üye oldu. Derslerden sonra yapılan ilk toplantıda Tekin, oybirliğiyle başkan seçildi. Murat Bey bir konuşma yaparak bu yeni kulübün tüm çalışmalarına destek olacağını söyledi ve başarı dileklerinde bulundu.

Ertesi günkü gazetelerde DenizTemiz Derneği'nin raporuyla birlikte, büyük başlıklarla yer aldı ÇKT üyelerinin ödüllendirilmesi haberi. İzleyen günlerde, bu eylemi örnek alan öğrencilerin başka yörelerde yapmış olduğu çöp toplama çalışmalarına ilişkin yeni bilgiler yer almaya başladı gazetelerde. Gerçekten de mucize gibi bir şey olmuştu.

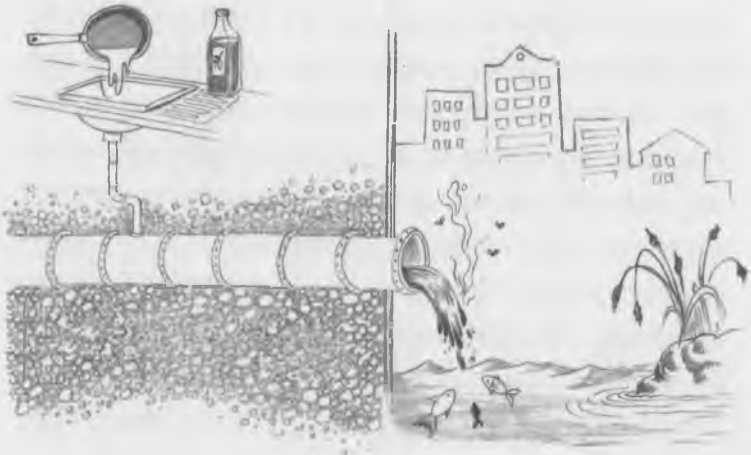
Çözülemeyen bir tek sır vardı: Çevre İçin Altın Eylem Gönüllüleri'nin topladığı dönüştürülemeyen atıklar bir gecede yok olurken öteki yörelerde bu atıklar dağ gibi birikmiş, belediyeler bunları çöp kamyonlarıyla toplayıp çorak arazilere gübre olarak dökmek zorunda kalmıştı. Bu konuda sorulan sorulara Tekin gülümseyerek, "Çöpten altın üretmeye çalışan bir firma var. Kim olduklarını ben de bilmiyorum. Bizim çöpleri onlar alıp götürüyordu. Başka bir bilğim yok," diye yanıt veriyordu. Bu yanıtın sonra gazetelerde, "Çöpten altın üretilebilir mi?" ya da

“Çağdaş simyacılar çöpü altına dönüştürme peşinde” başlıklı yazılar yayımlandı. Asfaltın Kuyumculuk bu konuda ciddi bir araştırma başlatacağını açıkladı. Masmaltın firması ise değişik yörelerde çıkarılan tüm dönüştürülemez çöpleri satın alıp işlemek üzere yörelerdeki belediyelere başvuruda bulundu.

Doğrusu ÇKT üyeleri bu tür haberleri pek eğlenceli buluyordu.

Yağ Satarııııım, Bal Satarııııım

Okullar açılalı bir hafta olmuştu. Tekin, bir pazar sabahı, gazetede bir haber okudu: Türkiye’de her yıl 350 bin ton kızartma yağı lavabolara dökülüyordu. Bu yağlar denize akarak, toprağa sızarak denizin ve

yeraltı sularının kirlenmesine neden oluyordu. Bir litre atık yağ, bir milyon litre suyu kirletebiliyordu. 350 bin ton atık yağın denizlerde nasıl bir kirliliğe yol açabileceğini düşünmek bile tüylerini ürpertti Tekin'in. Oysa bu atık bitkisel yağlardan sabun, biyolojik yakıt ve hayvan yemi üretilebiliyordu.

ÇKT ve okulda kurulmuş olun Çevreciler Kulübü bu konuda bir şey yapamaz mıydı?

İlk iş olarak Atlantis'le bağlantı kurdu Tekin. Bilgisayarın başında Kora ile Astra vardı. Çok yakışıklı ama çok ciddi çocuklardı bu ikisi. Konuyu hemen Atamya ve öteki çocuklarla tartışacaklarını söylediler. Tekin de bu arada kendi arkadaşlarını toplayacaktı.

Bir saat kadar sonra, ÇKT'nin on üyesiyle Atamya, bilgisayar başında buluşmuşlardı.

"Bu konu gerçekten çok önemli," dedi Atamya. "Biz her yıl, tankerlerden denize yayılan binlerce ton petrollü atığı temizlemeye çalışıyoruz ama baş edemiyoruz. Lağım sularıyla denizlere karışan kızartma yağları konusunda ise hiçbir şey yapamıyoruz."

"Peki, biz ne yapabiliriz?" diye sordu Tekin.

"Öğrencileri örgütleyerek evlerdeki atık yağların bir kapta biriktirilmesini sağlayabilirsiniz. Biriken yağları toplayıp bunları işleyen firmalara satabilirsiniz. Böylece hem kirliliği önlemiş olursunuz hem de başka işlerde kullanmak üzere para kazanmış olursunuz..."

"Ah evet," dedi Barış, "bu yolla para kazanabilirsek kitap alıp okul kütüphanelerine armağan edebiliriz."

"Önce olayı örgütleyelim de parasını sonra düşünerüz," diye homurdandı Emre.

"Yağları toplamak için kap bulmamız gerek," dedi Tekin başını kaşıyarak.

"O kolay," diye yanıtladı onu Atamya. "Siz okulları dolaşıp çocukları örgütlemeye başlayın, biz buradan size geniş ağızlı ve kapaklı plastik kavanozlar yollarız. Atık yağlar toplanmaya başlayınca büyük bidonlar da üretiriz. Her okulun bahçesine iki bidon koysak yeter."

"ÇKT Atlantis üyeleri olarak bizim size yardımımız dokunabilir mi?" diye sordu Alenya. Tekin bir an düşündü.

"Evet olabilir. Ben okullarda dağıtılmak üzere bir duyuru yazmayı düşünüyorum. O duyuruyu basıp çoğaltabilirsiniz. Burada bunu yaptırmamız günler sürer."

"Tamam!" diye bağırdı Kora, "Sen duyuruyu yaz, biz istediğin kadar çoğaltırız burada. Üstüne çevreyle ilgili resimler de koyarız."

"Haydi öyleyse, iş başına," dedi Atamya.

Tekin az sonra bilgisayarının başına geçmiş, okullarda dağıtılacak duyuruyu yazmaya başlamıştı.

O gece Tekin'in, "Atık yağlarla denizlerimizi ve

topraklarımızı öldürmeyelim. Atık yağları toplayıp yararlı işlerde kullanmak için örgütlenelim,” diye başlayan ve herkesin anlayabileceği bir dille, atık organik yağların zararlarını, nerelerde, nasıl kullanılabileceğini anlattığı 5000 adet küçük broşür basılmış olarak geldi Atlantis’ten. Broşürleri getiren büyük balonun içinde 2000 kadar da atık yağ kavanozu vardı.

Gece, Orfe’yi gezdirmek için dışarı çıkan Tekin bu malzemeleri okul bahçesinin uygun bir yerine boşalttı. Sabah da erkenden kalkıp okula giderek bahçede Okul Müdürü Murat Bey’in gelmesini beklemeye başladı.

Her zaman okula ilk gelen öğretmen olan Murat Bey, okul bahçesinin bir köşesindeki kavanoz yığınının önünde kendisini bekleyen Tekin’i görünce doğrusu çok şaşırdı. O daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, Tekin yanına koşup anlatmaya başladı:

“Öğretmenim, daha önce size danışıp izin alacak fırsatım olmadı ama izin verirsiniz biz yeni bir eylem başlatmak istiyoruz.”

“Nasıl bir şey olacak bu?” diye sordu Murat Bey, merakla kavanozlara bakarken.

“Evlerden ve işyerlerinden atık organik yağları toplamak istiyoruz,” dedi Tekin, elindeki gazete haberini gösterirken. “Önce bizim okuldan başlayacağız. Sonra çevremizdeki öteki okulları örgütleyeceğiz. Her öğrenci arkadaşımız ayda beş litre atık yağ

getirse yalnız bizim okulda ayda iki ton yağ toplanır.”

“Bu kavanozlar onun için mi?”

“Evet öğretmenim. Bir de broşür hazırladık arkadaşlara dağıtmak için.”

Murat Bey broşürü alıp inceledi.

“Çok güzel bir girişim bu Tekin. Seni kutluyorum, elbette izin veririm böyle yararlı ve çevreci bir uğraş için. Elimden geldiğince de yardım ederim size. Komşu okulların müdürleriyle ben konuşur, gerekli izinleri alırım sizin için.”

Sevinçten zıplamaya, “Yaşasın!” diye bağırma-ya başladı Tekin.

Az sonra ÇKT ekibi gelmişti. Hemen onlara müjdeli haberi verdi Tekin.

Öğrenciler sabah töreni için sıraya girdiklerinde Bu yeni girişimden söz etti onlara Murat Bey.

“Arkadaşlarınız sizi bilgilendirmek için küçük bir broşür hazırlamışlar. Törenden sonra dağılmayın, o broşürü dağıtacaklar. Bu konuya ilgi duyanlar, ders sonunda evlerine giderken bahçe duvarının dibindeki kavanozlardan birer tane alıp götürebilirler.”

Törenden sonra broşürler sınıflara dağıtıldı. Bu girişime birinci sınıflar bile katılmak istiyorlardı. Bu, ÇKT üyelerini pek mutlu etmişti doğrusu.

İlk dersten sonra Çevreciler Kulübü üyesi olan öğrencilerle bir toplantı yapıldı. Kulüp üyeleri, bu örgütlenmede çok önemli görevler yüklenecekti.

Tekin hemen görev bölümü yaptı aralarında. İlk iş olarak, derslerden sonra kavanozların dağıtılması gerekiyordu. Daha sonra evlerden gelen yağlar büyük bidonlara boşaltılıp koruma altına alınacaktı. Bu iş ders aralarında nöbetleşe çözülecekti.

Hepsi de bu girişimin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu şimdiden.

Öğleye doğru Murat Bey, Tekin'i odasına çağırdı.

İlk elde, Beşiktaş'ta bulunan yirmi okulun müdürleriyle görüşmüştü. Okul müdürlerinin hepsi, böyle bir etkinliğe seve seve katılacaklarını söylemişti. Murat Bey, ilköğretim okulların adlarının ve adreslerinin bulunduğu listeyi uzattı Tekin'e. Beşiktaş ilçesindeki okulların yarısından çoğu vardı bu listede. Tekin, heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Öğretmeni, gülümseyerek bakıyordu onun bu haline. Teşekkür ederek ayrıldı Murat Bey'in odasından Tekin.

Her okula 400 kavanoz gitse yirmi okul için en azından 8000 kavanoz gerekirdi. Bir o kadar da broşür. Atamya akşama kadar hazır edebilirse gece ÇKT bir ara çıkıp balonlarla bu kavanozları okullara ulaştırabilirdi. Sonra tek tek okullara gitmeleri gerekecekti. Neyse ki Çevreciler Kulübü kendilerine yardımcı olacaktı bu kez.

Bahçenin kuytu bir köşesine gidip iletişim anahartlığını açtı Tekin.

"Sorun değil," dedi Atamya. "Akşama kadar 8000

kavanoz ve yeteri kadar büyük bidon gönderebiliriz sana."

"Bidonların acelesi yok Atamya," dedi. "Kavanozlar gelsin yeter. Bidonları hafta sonu yerleştiririz okul bahçelerine."

Beş arkadaş ve Çevreciler Kulübü üyeleri, ertesi günkü derslerinden izin aldılar. Gece, kavanozları okulların bahçesinde uygun yerlere yerleştirip heyecanla sabahı beklediler.

"Çevre İçin Altın Eylem" etkinliğinin kazandığı büyük başarıyı gazetelerde okumuş olan okul müdürleri, sevinçle karşıladılar ÇKT üyelerini. Sınıflardan birer temsilci çağırıp eylemin sorumlusu olarak onları görevlendirdiler. O gün öğleye kadar, yirmi okula gidilmiş, broşürler dağıtılmış, tüm öğrenciler sınıf temsilcileri tarafından bilgilendirilmişti. Hafta sonu, her okula iki büyük bidon getirilecekti.

O gün akşamüzeri beş arkadaş parkta bir araya geldiklerinde en can alıcı soruyu Aslıhan sordu:

"İyi de arkadaşlar, topladığımız bu atık yağları ne yapacağız? Bu konuda bir fikri ya da önerisi olan var mı?"

Birden bir sessizlik çöktü ortalığa...

"DenizTemiz TURMEPA bize yardımcı olamaz mı?" diye sordu Elif.

"Niye olmasın?" diye atıldı Barış. "Bu yağları toplayarak denizlerin kirlenmesini önlemiş olmuyor muyuz?"

"Daha iyi bir önerim var," dedi Tekin. "Biyoyakıt A.Ş. diye bir firmanın adı geçiyordu bu konuda okuduğum haberlerin birinde. Organik atık yağları toplamak için girişimde bulunuyorlarmış. Onlarla bir görüşsek mi?"

"Aaa, babam tanıyor o şirketin sahibini," diye atıldı Emre. "Şirketin muhasebe müdürü babamın sınıf arkadaşı. Mutlaka yardımcı olur bize."

"Tamam," dedi Tekin, "o görüşmeyi sen yaparsın."

O gece tam dokuzda parktaki yerlerinde buluşmak üzere sözleşip ayrıldılar. Sözleştikleri saatte buluşup gelen kavanozları dağıtmak üzere yola koyuldular. Bu arada Emre, babasının ertesi gün sınıf arkadaşı muhasebeciyle görüşeceği haberini getirmişti.

Ertesi sabah, okul gazetecilerin baskınına uğramıştı. Her kafadan bir ses çıkıyor, sorular birbirini izliyordu.

"Bir şey söyleyebilmek için henüz çok erken," dedi Tekin. "Kendi okulumuzla birlikte 21 okul katılıyor bu eyleme. Her okulda bir ayda ortalama 2000 litre atık organik yağ toplamayı umuyoruz. Eğer umduğumuz gibi olursa ayda 42.000 litre yağ toplamış olacağız. Gelişmeleri önümüzdeki günlerde hep birlikte göreceğiz..."

Ertesi gün haber, yine gazetelerin ilk sayfasındaydı. Gazetelerden biri "Altın Gençler Yine İş Başında" diye kocaman bir başlık atmıştı.

O hafta sonu, okulların bahçesine ikişer tane büyük bidon yerleştirildi. Pazartesi günü atık yağla dolu ilk kavanozlar gelmeye başlamıştı bile. Çocukların çoğu, taşıması kolay olsun diye iyice dolmadan getiriyordu kavanozları. Okullardaki sorumlular bunları bidonlarda biriktiriyordu.

Emre'nin babası Biyoyakıt firmasıyla görüşmüştü. Atık yağları okullardan özel tankerle alacaklar ve bin litresi için 200 TL ödeyeceklerdi. Çocuklar Murat Bey'le konuşarak toplanacak paranın okullar arasında eşit olarak bölünmesine ve okul kitaplıklarına kitap almak için kullanılmasına karar verdiler.

Okullarda kurulan düzen tıkır tıkır çalışıyordu. Birinci sınıf öğrencileri bile evlerdeki atık yağları kavanozlarında biriktiriyor, kavanoz dolduğunda okula getiriyordu. İki hafta sonra, okullardaki bidonlarda

bir tankeri dolduracak kadar atık yağ birikmişti. Biyoyakıt şirketinin tankeri, okulları dolaşarak biriken yağları topladı. Hem toprağın ve denizin temiz kalmasına hem de ülke ekonomisine katkıda bulunabildikleri için gerçekten çok mutluydu çocuklar.

İkinci ayın sonunda, toplanan dört tanker yağın parasını alıp eşit olarak okullara paylaştırdılar ve okul kitaplıklarına kitap alınması için okul müdürlerine teslim ettiler.

Biyoyakıt şirketinin temsilcileri, benzeri bir örgütlenmenin öteki okullarda da başlatılması için İl Milli Eğitim Müdürlüğü'yle görüşmelere başlamışlardı bile.

Çevre Kardeşliği Takımı'nın sergilediği örnek çok başarılı olmuştu. ÇEVKO Vakfı ve DenizTemiz'in de katkılarıyla, bu çalışmayı önce İstanbul'da yaygınlaştırmak sonra da tüm ülkede örgütlemek istiyorlardı. Okullar için kavanozları ve bidonları Biyoyakıt şirketi sağlayacaktı. Toplanan yağlar için ödenecek para, Milli Eğitim Müdürlüğü'nün açtığı özel bir hesaba yatırılacak ve belli aralıklarla, okul kitaplığına yeni kitaplar alınmak üzere okullar arasında eşit olarak paylaştırılacaktı.

Bu yeni örgütlenme sayesinde öğrencilerin üstüne düşen yükümlülükler de azalıyordu. Her okulda her gün büyük sınıflardan bir öğrenci nöbetçi olacak, kavanozlarla getirilen yağların bidonlara boşaltılma-

sına yardım edecekti. Bu girişime katkıda bulunan herkes sevinçten uçuyordu. Gazetelerde çevreci yazarlar hemen her gün bu konudan söz ediyorlardı. Atık yağ toplama kampanyası hızla İstanbul'un öteki ilçelerinde de örgütlenmeye başlamıştı.

Ödül Töreni

Kasım ayının sonlarında, bilgisayarının başında Atamya, Enki ve Sunku ile konuşuyordu Tekin.

"Sana bir sürprizimiz var," dedi Enki.

"Nedir?" diye sordu Tekin, "yeni bir Atlantis tatili mi?"

"Yoook," dedi Sunku, "bence ondan çok daha güzel."

Tekin çok meraklanmıştı.

"Atlantis Halk Meclisi, sana ve ÇKT üyelerine Atlantis Çevre Koruma Ödülü'nün verilmesini kararlaştırdı," dedi Atamya.

Tekin duyduklarına inanamamıştı.

"Bu Atlantis'in en büyük ödülllerinden biri," dedi Enki.

"Yani şimdi biz..."

"Evet siz şu anda Atlantis'in en büyük kahramanları arasına girdiniz."

"Eğer evlerinizden bir saatliğine ayrılabilirseniz pazar günü ödül törenimiz var," diye ekledi Atamya.

"Yani üç gün sonra. Elbette gelebiliriz. Arkadaşlarla buluşacağız, diye çıkarız evden."

"Öyleyse tamam. Geçen sefer olduğu gibi yine ayrıldığınız zamana geri yollarız sizi."

O gece hiç uyuyamadı Tekin. Sabah erkenden bu haberi arkadaşlarıyla paylaşmak için okula koştu. Haberi onlara telefonla ya da e-posta yoluyla vermek gelmemişti içinden. Sevinçlerini gözleriyle görmek, onlarla kucaklaşmak istiyordu.

Haberi öğrendiklerinde, dört arkadaşının da gözleri yaşlarla doldu. Beşi birden çığlıklar atarak, birbirlerine sarılıp zıplayarak dans etmeye başladılar okulun bahçesinde... El ele tutuşup, "Birimiz hepimiz, hepimiz dünyamız için!" diye bağırdılar coşkuyla. Öteki çocuklar pek bir anlam verememişti bu çığınca sevince.

"Atık yağ toplama kampanyası hızla yayılıyor-muş," diye açıklama yapmak zorunda kaldı onlara Tekin.

Cumartesi sabahı erkenden toplanıp Atlantis'e armağan olarak ne götürebileceklerini tartışılar.

"Ben ayran götüreceğim," diye atıldı hemen Aslıhan, Atlantisli üç bilge adamın ayrandan ne kadar hoşlandığını anımsayarak.

"Ama öğretmiştin Atamya Dede'ye yoğurdun ve

ayranın nasıl yapılacağını. Onlar da yapmışlardır artık," dedi Elif.

"Olsun... Bizim ayranların tadı değişik gelecektir onlara."

"Ben çiçek ve sebze tohumları götüreceğim," dedi Elif. "Benim buraya getirdiğim balkavun tohumları filizlenmedi ama belki bizim tohumları onlar filizlendirebilir."

"Aslıhan'la Elif'in armağanları belli oldu. Peki, biz ne götürelim?" diye sordu Tekin, Emre'yle Barış'a.

"Ben," dedi Barış, "antepfıstığı, baklava ve lokum götüreceğim."

"O zaman ben de değişik meyveler götürürüm," diye söze girdi Emre. "Amasya elması, Ankara armudu, kivi, avokado, ananas, tüysüz şeftali... Onların çağında bu meyvelerin hiçbiri yoktu. Sanırım hoşlarına gider."

"Ben de Bilgin Amca'nın kitaplarından birkaç örnekle bir çift kanarya götürürüm," dedi Tekin.

"Kanarya mı? O niye?" diye sordu Aslıhan.

"Kanarya bizim topraklarımıza ilk kez üç-beş yüzyıl önce geldi. Bugün bizde kafes kuşu olarak çok yaygın ama Atlantisliler bu kuşu hiç tanımıyorlar. Eminim ötüşünden çok hoşlanacaklardır. Belki çiftleştirip çoğaltır, doğaya salarlar. Atlantis'in iklim koşulları, kanaryaların özgürce yaşaması için çok uygun..."

"Pahalı değil mi kanaryalar?"

"Pahalı ama yaşlı bir dedeye armağan edeceğimi söylersem Aydın Ağabey kendi yetiştirdiği yavrulardan bir çift verir bana."

Çevrelerinde keyifle koşuşturan Orfe'yi gösterdi Barış, "Orfe ne olacak?"

"O da gelecek elbette. O da bizim takımın bir üyesi değil mi?"

"Tamam öyleyse," dedi Emre. "Hemen dağılıp götüreceklerimizi almaya gidelim. Yarın büyük bir gün olacak."

Hepsi de çok heyecanlıydı. Tekin elini havaya kaldırdı. Öteki eller de uzanıp birleşti. "Birimiz hepimiz, hepimiz dünyamız için!" diye bağıldılar coşkuyla. Orfe, kesik kesik havlayıp kuyruk sallayarak katıldı çocukların bağrışına. Götürecekleri armağanları almak üzere hemen dağıldılar.

Pazar sabahı erkenden parkta, her zamanki yerlerinde buluştular. Atamya, yine o büyük, içinde koltukları olan balonu yollamıştı onları almak için. Birkaç dakika sonra, kendilerini Karadeniz'in üstünde uçarken buldular. Az sonra denizin içinde hızla ilerliyorlardı. Yol boyunca hamsi ve kalkan balığı sürüleriyle karşılaştılar.

"Acaba bunlar bizim kalkanlar mı?" diye heyecanla bağırdı Elif.

"Sanmam," dedi Emre. "Trabzon'dan epeyce uzaktayız."

“Yine de yüzerek buralara kadar gelmiş olamazlar mı?”

“Olabilir. Ama bunu öğrenmemiz olanaksız.”

Az sonra, güler yüzlü üç yunus, başlarını sallaya sallaya geçip gitti yanlarından.

Çok geçmeden, derinlerdeki ışıltılı kubbe göründü. Büyüleyici bir görüntüydü bu. Balon yine süzülerek girdi kubbeden içeri. Atlantis’in gizemli güzelliğiyle kucaklaştılar bir anda. Gördükleri her şey kendi dünyalarından o kadar değişik, o kadar güzeldi ki gördükleri her şeye soluk almadan, yutarcasına baktılar.

Birkaç dakika sonra, dış dünyadan getirmiş olabilecekleri virüs benzeri şeylerden arınacakları salondaydılar. Duvardaki büyük boy televizyon ekranı aydınlandı. Ekranda, Enki, Atamya ve Sunku vardı.

“Hoş geldiniz çocuklarım,” dedi Atamya. “Biliyorsunuz, burada salgınlara neden olabilecek virüslerden arınmanız için on beş dakika kadar bu odada kalmanız gerekiyor.”

Çocuklar, gülümseyerek el salladılar Atamya’ya.

Az sonra bir kapı açıldı ve üç bilgeyle Çevre Kardeşliği Takımı’nın Atlantis kanadını oluşturan beş çocuk, coşkuyla içeriye girdiler. Heyecanlı kucaklaşmalardan sonra sıra armağanların sunulmasına geldi.

Getirdikleri armağanlar, Atlantisli dostlarını pek sevindirmişti. Ama en çok ilgilerini çeken kanaryalarla Orfe olmuştu. Kora ve Alenya, hemen Orfe’nin

yanına gidip onunla oynamaya başlamışlardı. Atamya ise Tekin'e kanaryalar üstüne çeşitli sorular sormaya başlamıştı.

İlk sorusu, "Burada çoğalırlar mı?" oldu.

"Biri erkek, biri dişi. Sizin ikliminiz tam onların sevdiği gibi. Çoğalmaları gerekir."

Tam o sırada, erkek kanarya cıvı cıvı ötmeye başladı. Odadaki tüm sesler kesildi hemen. Orfe bile gözlerini kuşlara dikmiş, kuyruğunu sallayarak kanaryanın ötüşünü dinliyordu.

"Çok güzel bir armağan bu," dedi sonunda Atamya.

Tekin, kanaryalar hakkında Aydın Ağabey'inden öğrendiği her şeyi anlattı ona. Uzun süre yetecek kadar yem de getirmişti yanında, yemleri verdi Atamya'ya.

"Onlara içinde çeşitli bitkilerin ve bodur ağaçların da bulunacağı büyük bir kafes yaptıracağım," dedi Atamya. "Doğada özgürmüş gibi dolaşsınlar."

Sunku sebze ve meyve tohumlarına çok sevinmişti. Özel bir bahçe hazırlayacaktı onları yetiştirmek için. Enki ise getirilen meyvelerin çekirdeklerini istiyordu. O da onları yetiştirmeyi deneyecekti.

Getirilen meyve ve tatlıları minik parçalara ayırıp paylaşarak hepsinin tadına baktılar önce. Sonra bozulmadan korunabilecekleri serin bir yere kaldırdılar kalanları.

Enkisel, kitapları çok merak ediyordu.

"Bilgin Amca'nın yazdığı bizim topraklarımızda yaşanmış destanlarla, insanlığın ilk çağlarını anlatan *Çatalhöyük Öyküleri* bunlar," diye açıkladı ona Aslıhan. "Çok seveceğinizi sanıyorum."

"Ah, ama bunlar Türkçe, nasıl okuyacağız?" diye sızlandı Enkisel.

"Kolayı var," dedi Enki Dede, "bilgisayarda taratır, çeviri programına yüklersin, olur biter."

"Ama dede, kitabı elinde tutarak okumak gibi olmaz ki bu..."

"O zaman sen de oturup Türkçe öğren."

Enki'nin bu şakası hepsini güldürmeye yetti.

"Öğrenirim," dedi Enkisel büyük bir ciddiyetle, "görürsünüz..."

Yeniden bir araya gelmenin ilk heyecanı geçtik-

ten sonra, Atlantisliler çocukları geçen gelişlerinde kaldıkları okula götürdüler. Törende giymeleri için özel kıyafetler hazırlanmıştı. Erkekler, ince, lacivert kumaştan yapılmış pantolonlar, yakası ve kol ağızları sırmalı kırmızı gömlekler giyeceklerdi. Kızların kıyafeti ise kadifeye benzeyen çok ince lacivert kumaştan yapılmış, etek ve yakasıyla kol ağızları sırmalı kırmızı bluzdan oluşuyordu. Beşinin de sol göğüslerinin üzerinde güneş sistemini simgeleyen yuvarlak bir amblem vardı. Doğrusu bu giysiler pek yakışmıştı bizim çevrecilere.

Az sonra, Atlantisliler de kıyafetlerini değiştirmiş olarak gelmişlerdi. Üç bilge adamın üstünde altından dokunmuş gibi ıslıl ıslıl parlayan sarı birer giysi vardı. Çocuklar ise yine ışıltılı bir kumaştan turkuvaz takımlar giymişlerdi. Hepsinin de sol göğsünde aynı amblemden vardı.

“Bunu, Çevre Kardeşliği Takımı’nın simgesi olarak seçtik,” dedi Sunku.

Bizim beş çevreci pek heyecanlıydılar doğrusu. Ama törenin başlamasına daha bir saat vardı. Bu süre içinde Atamya’dan, yapay bir adayla Atlantis’in denizin üstüne çıkarılması konusundaki gelişmeleri öğrendiler.

Atamya pek üzgündü bu konuda. İki nedenle gerçekleşemiyordu bu çalışma. Atlantis gibi koca bir kütlenin denizin dibinden, bir ağacı kökleriyle birlik-

te söker gibi sökölüp çıkarılması, denizin alt katmanlarındaki sodalı suların üst katmandaki sodasız suyla karışmasına neden olabilirdi. Bu da, Karadeniz'deki yaşamın sona ermesi demekti. Böyle bir tehlikeyi göze alamazlardı.

Öte yandan, böyle büyük bir adanın sahip oldukları ileri teknolojiyle bile gizlenmesinin olanaksız olduğunu görmüştü bilimadamları. Atlantis'in denizin üstüne çıkarılması durumunda, uydular o bölgede bir tuhaflık olduğunu algılayacaklar, başta Türkiye olmak üzere Karadeniz'e kıyısı bulunan tüm devletler buraya araştırma gemisi yollayacaklardı. Bunlardan kurtulmanın tek yolu, gelecek gemileri batırmaktı. Bu da barışsever Atlantislilerin yapamayacakları bir şeydi. Üstelik ilk gelen birkaç gemiyi batırsalar bölge daha büyük bir ilgi odağı haline gelecek, herkes kayıp gemilerin peşine düşecekti. Bizimkiler bu habere çok üzölmüşlerdi. Demek ki Atlantis sonsuza kadar Karadeniz'in altında kalmak zorundaydı ve Atlantisliler Güneş'i, yıldızları, Ay'ı, bulutları, denizin yüzeyini, dalgaları, martıları çıplak gözle hiçbir zaman göremeyeceklerdi. Kent dışına bir tek balonlarıyla çıkabilirlerdi, o da çok büyük önlemler alınarak. Rüzgârın esintisini yüzünde duyumsamadan, denizin kokusunu almadan ne anlamı vardı ki bunun?

"Ama bir de iyi haberim var," dedi onlara Atamya. "Bilimadamlarımız yeni bir asansör sistemi geliştiri-

yorlar. Atlantis'ten yüzeye ulaşacak olan bu asansörün tepesi açılarak sizin futbol sahalarınız kadar büyük bir düzlük oluşturacak. Bu düzlüğün gizlenmesi çok kolay. Zaten istediğimiz zaman denizin dibine indirebileceğiz onu. Yani sınırlı bir biçimde de olsa sizin dünyanızı paylaşabileceğiz."

Bu haber güzeldi işte.

Onlar konuşurlarken tören saati iyice yaklaşmıştı.

"Gitmeliyiz artık," dedi Sunku Dede.

Hepsi birden, büyük bir asansörle yeraltı kentine indiler. Büyük bir balona binip yerleşim alanlarını geçtikten sonra kristal kubbeli çok büyük bir yapıya geldiler.

"Burası bizim en büyük toplantı merkezimiz," dedi Enki. "Gerektiğinde duvarları genişletilerek tüm Atlantis halkının sığabileceği kadar geniş bir alan yaratılabilir."

İnanılmaz bir kalabalık vardı içeride. Büyük bir uğultu yükseliyordu. ÇKT üyeleri salona girerken sesler kesiliverdi. Bir anlık sessizlikten sonra büyük bir alkış koptu. Yaşlı bilgeler ve on çocuk salonun dibinde bulunan sahneye çıktıklarında alkışlar daha da coştı. Sonunda Atamya öne çıkıp ellerini havaya kaldırarak kalabalığı susturmak zorunda kaldı.

Tören, ellerinde küçük gümüş tepsiler bulunan beş Atlantisli çocuğun, içlerinde minicik birer kırmızı

denizyıldızının bulunduğu küçük kristal toplardan oluşan kolyeleri bizim çevrecilerin boynuna geçirmeleriyle başladı.

“Bunlar, genç dostlarımızın çevreye karşı duyarlı olmalarının armağanı,” dedi Atamya sakın bir sesle. Salondan çıt çıkmıyordu.

Sahnenin yan tarafında on çocuk belirdi bu kez. Elleriindeki tepsilerde, altın sapları birbirine dolanmış küçük kırmızı karanfillerden oluşan birer kolye vardı. Çocuklar ÇKT’nin on üyesinin de boynuna taktılar bu küçük, zarif kolyeleri.

“Bunlar, genç dostlarımızla Atlantisli çocuklarımızın oluşturdukları örnek dostluğun armağanı,” dedi Atamya.

Salondan yine çıt çıkmıyordu.

ÇKT'nin Atlantisli üyeleri birkaç adım geriye çekildiler. Enki ve Sunku, çocukların yanına geldiler. Atlantisli beş küçük kız girdi sahneye sol taraftan. Ellerindeki tepsilerde, içinde dünyamızın üç boyutlu bir görüntüsü olan, altınla çevrilmiş, büyük, kristal birer kolye vardı. Üzerlerine vuran ışıkla kolyeler, gökkuşağının yedi rengini yansıtıyordu. Zincirleri, su gibi saydam bir alaşımdan yapılmıştı, göz kamaştırıyordu.

"Bunlar da," dedi Atamya, "dünyamıza yaptıkları hizmetler için Atlantis'te bir insana verilebilecek en büyük ödül. Ulusal kahraman ödülü..."

Enki ve Sunku, ödülleri çocukların boynuna takarken salonda çıt çıkmıyordu. Bütün Atlantisli için çok büyük bir andı bu.

Tekin'in az gerisinde duran Orfe, kuyruğunu hızlı hızlı sallayarak havlamaya başladı. Sanki bu anın önemini anlamış gibiydi. Önce gülüşmeler yükseldi salondan. Sonra çılgınca bir alkış koptu. Salondakiler çılgınlar gibi alkışlıyor, "Yaşayın çocuklar!" diye avaz avaz bağıırıyordu.

Atamya, yanda bekleyen bir görevliye eliyle işaret edip kulağına bir şeyler söyledi. Görevli koşarak gitti ve birkaç dakika sonra geriye döndü, elindeki küçük paketi Atamya'ya uzattı. Salondaki alkış ve çığlıklar hâlâ sürüyordu. Bizimkilerin yüzü kızarmıştı heycandan. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Önce Tekin başladı alkışlayarak salondakilere karşılık vermeye.

Sonra öteki çocuklar... Sonunda Atamya ellerini kaldırarak susturdu herkesi.

"Şimdi de özel bir armağanım var. Orfe'ye..."

Adını duyar durmaz kesik kesik havlayıp kuyruk sallamaya başladı Orfe. Herkes merakla beklemeye başlamıştı.

"Orfe, gel," dedi Atamya.

Orfe, hemen yaşlı bilgenin yanına koştu. Atamya'nın elinde, yüksek basınç altında sıkıştırılmış bor mineralinden oluşan ışıltılı mavi taşlarla süslü bir tasma vardı. Eski tasmaşını çıkarıp Orfe'nin boynuna bunu bağladı Atamya. Sonra bir tabak içinde kocaman bir et parçası sundu ona. Tasma, Orfe'yi pek ilgilendirmemişti ama eti görür görmez iki kez havlayıp yemeye koyuldu.

"Bu da sevgili Tekin'imizin yaşamını kurtardığı için Orfe'ye özel armağan," dedi Atamya. Salondakilerin kahkahaları ve coşkulu alkışları birbirine karıştı. Orfe, onca gürültüye hiç aldırmadan, kendisine sunulan kocaman et parçasını mideye indiriyordu.

Arkadaşları adına Tekin kısacık bir konuşma yaptı:

"Bizi çok onurlandırdınız... Yaşam boyu kazanabileceğimiz en büyük ödülleri verdiniz. Hepimiz adına size teşekkür ediyorum," dedi.

Sesi titriyordu. Gözleri sulanmıştı. Alkışlar yeniden yükseldi.

Beş arkadaş birbirlerine sarıldılar. Onlara Atlantisli çocuklar da katıldı. Gülüyorlardı ama gözyaşlarını da tutamıyorlardı. Ortalık alkış ve çığlıklardan yıkılacak gibi coşkuyla çalkalanıyordu.

Büyük tören böylece son buldu.

Eve Dönüş

O gece için büyük bir çocuk şenliği düzenlenmişti. Adı "çocuk şenliği"ydi ama her yaştan Atlantisli katılmıştı büyük parkta düzenlenen bu eğlenceye. Dans edenler, şarkı söyleyenler, çeşitli oyunlar oynayanlar doldurmuştu büyük parkı. Onca curcuna arasında en çok ilgiyi çeken Lila Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği oyun olmuştu. Lila Topluluğu'nun yönetmeni ve başoyuncusu Muti izleyicilere "Tekin'in Akıl Almaz Serüvenleri" diye duyurmuştu oyunu. Tekin'in Atlantis'e ilk gelişinden bu yana gerçekleştirilen çevreci eylemlerin tümünü, sözsüz bir oyun biçiminde sunuyordu oyun. Tüm oyuncular rollerini gerçekten başarıyla oynamışlardı ama en çok alkışı, suratında bir köpek maskıyla Orfe'yi oynayan küçük çocuk almıştı. Orfe, onu görür görmez havlamaya başlayıp sessiz oyunu seslendirmeyi başarmıştı. Bu da izleyicileri kahka-

halarla güldürmüştü. Tekin, tüm çabalarına karşın Orfe'yi susturamamış, sonunda bu işten vazgeçmişti. Orfe bir anda sahneye fırlamış, kendisini canlandıran çocukla alt alta, üst üste güreşmeye başlamıştı. Oyun biraz aksamıştı ama Orfe bir parça tavuk etiyle kandırılıp sahneden indirildikten sonra Lila oyuncuları, büyük bir alkış alarak oyunlarını bitirebilmişlerdi.

Yaşanan onca heyecan pek yorgun düşürmüştü bizimkileri. Uygun bir fırsat kollayıp uyumak üzere odalarına kaçtılar sonunda. Ama uyumak ne mümkün? Hepsi de kendilerine sunulan armağanlara bakıyor, onları öpüp okşuyor, sevinçten, bulutların arasında uçuyordu. Böyle bir coşku ve sevinci insanlar yaşamları boyunca bir kez yaşayabilirdi.

Karnı tıka basa doymuş olan Orfe ise Tekin'in odasında, kendisine verilen kocaman bir yer yastığının üstüne kıvrılmış, horlaya horlaya uyuyordu. Yeni tasması ışıldak gibi parlıyordu odanın karanlığında.

Ertesi sabah erkenden Kora geldi. Kapılarını çalarak teker teker uyandırdı herkesi.

"Kalkın tembeller, bugün özel bir gün!" diye bağırdı kapıları çalarken.

Kapısını aralayıp başını uzatan Elif, "N'oluyor, bugün yeni bir tören mi var?" diye sorunca, şaşırtıcı bir yanıt aldı.

"Hayır bugün balık avlamaya gidiyoruz."

Yarım saat kadar sonra kahvaltılarını yapıp bir

araya geldiklerinde, "Ama ben balık avlamayı bilmem ki," diye sızlandı Aslıhan.

"Çok kolay," dedi Alenya. "Balonun içinde otururken çevredeki balıkları görebildiğin için hangisinden yakalamak istiyorsan oltana ona göre yem takıyorsun, sonra da becerebilirsen yakalıyorsun."

Koltuklu ve balık avı malzemeleriyle donatılmış büyük bir balon onları bekliyordu.

Birkaç dakika sonra dibi yosunlu, yan tarafı kayalık bir deniz ortamının önündeydiler. Çeşit çeşit balık kaynıyordu balonun çevresinde.

"Ay, ben bunları avlamaya kıyamam," diyen Elif, koltuğuna yaslanıp balıkları izlemeye koyuldu.

"Bak Elif," dedi Tekin, "balıklar avlanır ve yenir. Bu doğanın bir kuralı."

"Biliyorum," dedi Elif, "ama bugün ben balık avlamak yerine onları izlemeyi seçiyorum. Bu da benim seçimim."

Elif'in bu sözleri, bir parça tedirgin etmişti herkesi. Avlanmak için oltalarını hazırlayanlar, teker teker ellerindeki oltaları bıraktılar. Az sonra hepsi de Elif'in yanında koltuklarına oturmuş, balıkları izlemekteydiler.

Kayaların içine gizlenmiş bir mürenbalığı, önünden geçen küçük balıkları yakalamaya çalışıyor, her seferinde de başarısız oluyordu.

Bir kahkaha atarak, "Bu beceriksiz balık aç kala-

cak bugün," dedi Aslıhan. Onu yanıtlarmış gibi kocaman bir hamsiyi yakalayıp yutuverdi müren.

Az sonra bir yavru kalkan sürüsü geldi balonun yanına. Elif, balık avlamak için getirilen yemlerden bir avuç alarak elini balonun dışına uzattı. Yavru kalkanlar, sanki yıllardır böyle yaparlarmış gibi Elif'in elindeki yemleri kaparak yemeye başladılar.

"Bunu ben de deneyeceğim," diye bağırdı Alenya. Yem sepetinden küçük yemleri avuçladı o da. Elini kocaman bir hamsi sürüsünün ortasına uzattı. Hamsiler çılgın gibi Alenya'nın elindeki yemleri yemeye çabalarken şimşek gibi atıldı mürenbalığı.

Alenya elini hızla çekmese koca balık elini koparabilirdi.

Balık avı, bir anda balık yemleme şenliğine dönüşmüştü. Balondaki son yemler bitinceye kadar çok eğlendiler. Açık göz bir balığın, aptal bir balığın önündeki yemi yıldırım gibi atılıp kapıvermesine çok güldüler. Birer parça yemle balonun dışına uzattıkları ellerine üşüşen yavru kalkanları okşayarak pek eğlendiler. Balık avı sonunda balıklarla oynama partisine dönüşmüştü.

Bir tek balık bile tutamadan Atlantis'e dönerken gördüklerini birbirlerine anlatarak gözlerinden yaş gelinceye kadar kahkahalarla gülüyorlardı.

"Umarım eğlenmişsinizdir," diye karşıladı onları Enki.

"Ne kadar eğlendiğimize inanamazsın dede," dedi Enkisel.

"Eee, nerede tuttuğunuz balıklar?"

"Balık tutmadık ki... Besledik onları, izledik ve inanamayacağın kadar güldük."

"Gülmek, yaşayabileceğimiz en güzel şeylerden biridir. Ne mutlu size ki gülebilişsiniz. İnsanların en büyük özelliklerinden biridir gülebilmek..."

O sırada Atamya girdi içeriye.

"Haydi bakalım çocuklar, sizi geri göndermenin zamanı geldi," dedi.

ÇKT'nin beş üyesi, az sonra, buluşmalarının bir saat sonrasında, parktaydılar. Boyunlarındaki ısıtılı ödülleri ceplerine soktular. Üstlerindeki kıyafetleri

ise çabalarına sponsorluk yapan bir şirketin armağanı olarak açıklamaya karar verdiler.

Az sonra hepsi de evlerindeydiler. Bir düşünce gibi geliyordu onlara bu yaşadıkları.

O gece beşi de düşlerinde Atlantis'i ve Atlantisli dostlarını gördü.

